BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

İşçi Köylü Kurtuluşu

TKP/ML MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI Kasım 1998 Sayı:120

GERİLLA KIZILIRMAK COŞKUNLUĞUNDA...

Kasım Şehitleri Mücadelemizde Yaşıyor!

TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU	2.11.92	Tokat
ZÜLFİKAR URALÇİN	19.11.76	İstanbul
AZİZ GÖZETMEN	4.11.79	Urfa
VELİ KARASU	8.11.79	Adana
EŞREF ŞAHLAR	8.11.79	Adana
İSA DEMİRBAŞ	23.11.79	Samsun
ŞENOL ÖZTÜRK	24.11.79	Ankara
MUSTAFA SARITAŞ	24.11.79	Ankara
DOĞAN ERDEM	Kasım 84	Erzincan
İBRAHİM POLAT	22.11.86	Dersim
HÜSEYİN TOSUN	22.11.86	Dersim
ÜNAL KÜÇÜKBAYRAK	22.11.86	Dersim
MEHMET KEMAL YILMAZ	22.11.86	Dersim
ALİ RIZA BOYOĞLU	22.11.86	Dersim
ZEKİ UYGUN	22.11.86	Dersim
RIZA SÖKMEN	22.11.86	Dersim
KAMİLE ÖZTÜRK	22.11.86	Dersim
FAZLI KAYA	19.11.90	Dersim
PERİHAN ÇOLAK	19.11.90	Dersim
SÜLEYMAN KÖR	19.11.90	Dersim

İÇİNDEKİLER

1. GERİLLA KIZILIRMAK COŞKUNLUĞUNDA... 3
2. İHBARCI-İŞBİRLİKÇİLER ÇETESİ ÜYESİ HASAN BAŞ'I ÖLÜMLE CEZALANDIRDIK! 7
3. ADIMIZI KANLARIYLA KAZIDILAR DAĞLARIN DORUKLARINA; İHANET ETMEDİLER, ARDILLARI OLDUKLARINA! 9
4. BİR TARTIŞMANIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ 11
5. DAĞLARIN SEVDALISI LEYLA GÖÇER 13
6. AZMEDECEĞİZ, BAŞARACAĞIZ... ZEYNEL YOLDAŞI KAVGAMIZDA YAŞATACAĞIZ! 16
7. 15 EKİM-30 NİSAN TARİHLERİ ARASINDA KARADENİZ BÖLGESİNDE HER TÜRLÜ KARA AVCILIĞI YASAKTIR! 18
8. "ARTIK BURADA FAŞİST DEVLETİN HÜKMÜ YOK, HALK ORDUSU TİKKO VAR, HALKIN YASALARI VAR!" 20

Egemenler "Bitirdik", "Belini Kırdık", "Kökünü Kazıdık" Diyedursun

GERİLLA KIZILIRMAK COŞKUNLUĞUNDA...

Gerilla Kızılırmak coşkunluğunda... Gerilla Kızılırmak'ın doğduğu topraklarda; eski mevzilerini zorluyor... Gerilla Almus/Kızıldere'de düşmanın beynine inen yumruk... Gerilla Topçam'da Hakan yoldaş ile, Dumanlı'da Bahtiyar, Leyla, Ümit, Zeynel yoldaşlar ile şanlı direnişlerde zaferi müştuluyor... Gerilla Turhal/Kargın'da, Amasya/Taşova'da hesap soruyor...

"Karadeniz'de huzur hakim" manşetinin altında "yaptığı eylemlerle adını duyurmaya çalışan TİKKO, kış mevsiminde yediği darbeler sonucu bitme aşamasına geldi... Örgütün yöre halkı tarafından dışlandığı ve bu sebeple de sığınaklarda uzun süre aç ve susuz kaldıkları kaydedildi," diye yazıyordu Türkiye Gazetesi. Dikkat edilsin, TİKKO'nun bitme aşamasına geldiği, halk tarafından dışlandığı, aç ve susuz kaldığı vurgusu yoğun bir şekilde işleniyor ilgili haberde. Ne zaman yayınlanıyor bu haber? 22 Mayıs 1997'de.

"**Devlet güçlüdür**" edebiyatının yanında **devrimci hareketin bitirildiği, halkın devletten yana olduğu** vurguları egemenlerin psikolojik savaş kapsamında her dönem başvurdukları klasik propaganda yöntemlerinin değişmeyen söylemi...

Hatırlansın... Ulusal hareketin 15 Ağustos atılımı sonrası egemenlerin borazanı burjuva basının hepsinde "üç-beş eşkıya", "kökünü kazıdık", "devlet güçlüdür" açıklamaları yer aldı yıllarca. Abartısız, hep aynı terane. Ulusal hareketin Şemdinli ve Eruh baskınlarının hemen ardından iç sayfalarda küçük haber olarak yer alan "üç-beş eşkıya" edebiyatı yıllar içinde burjuva basının baş sayfalarında "kökünü kazıdık" söylemleri eşliğinde, iri puntolarla sekiz sütuna manşet yer almaya başladı. "Kökünü kazıdık" söyleminin puntolarının irileşmesine paralel "üç-beş eşkıya" da irileşiyordu. Egemenler "bitirdik" dedikçe büyüyordu ulusal hareket.

22 Mayıs 1997 tarihli Türkiye Gazetesinin haberi de aynı mantığın ürünüydü: TİKKO "**bitiyordu**", gerilla "**halk tarafından dışlanıyor**"du, gerilla "**aç, susuz**"du.

Tarihler Ekim 1998'i gösterirken egemenler cephesinde söylenenlere bakın! Burjuva basının hemen hemen hepsinde benzeri şekilde yer alan egemenlerin propagandaları Samsun

Emniyet Müdürünün ağzından bölgesel basına şöyle yansıyordu: "20 yıldır bizi rahatsız eden bu hainlerle mücadelede halk her zaman devletin yanında yer aldı. Biz vatandaşla birlik beraberlik içinde teröristlerle mücadele ediyoruz. Dağdaki teröristlerle devletin askeri ve polisi, şehirdeki teröristlerle de halk mücadele ediyor. Türkiye Cumhuriyeti her zaman halk yardımı alan bir devlettir. Karadeniz bölgesi de kolay kolay hain çıkmayan bir yer. Bu bölgedeki insanlar devletine, milletine bağlıdır. Bu insanların arasında hain barınması mümkün değil." Aynı haber içinde devam ediyor: Karadeniz insanının bu özelliğinin biliniyor olmasına rağmen, kandırılan bazı gençlerin macera peşinde koşarak bölgede eylemler yapmaya çalıştığını hatırlatan Emniyet Müdürü Ömer Sağırkaya şunları söyledi: "... macera arayan gençler 'devrim yapacağız' sevdasıyla dağlara çıkıyor. Yazık bu gençlere. Bu işten vazgeçsinler. Devlete, millete ihanet etmesinler. Bunlar bizim evlatlarımız. Biz evlatlarımızın canını yakmaktan, onların dünyasını zindan etmekten zevk almayan, üzülen insanlarız. Dikkat etsinler, aldanmasınlar, kandırılmasınlar. Devlet çok güçlü."

"Karadeniz'de terörist barınamaz" başlığıyla verilen bu haberdeki esas vurgu "devlet güçlüdür", "halk devletine bağlıdır"dan ibaret. Ancak gerçeklik kendisini o kadar dayatıyor ki, aynı haber içinde, "halk devletine bağlıdır" terânesinin bıktırıcı tarzda her cümlede tekrarının ardından "halkın içinde devletine bağlı olmayanlar"ın da varlığı kabul edilmek zorunda kalınıyor. Tabi ki bunların "kandırılmış", "macera peşinde koşan" gençler olduğu vurgulanarak. Ve "hainler" söylemi yerini "bunlar bizim evlatlarımız" söylemine bırakıyor, celladın papağanlığa soyunmasıyla.

Yine aynı bölgesel gazete yakın zaman içinde TKP/ML TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığının Karadeniz bölgesinde 15 Ekim-30 Nisan tarihleri arasında avcılığı yasakladığına ilişkin bildiriyi "teröristler panik içinde... Erzak depoları ortaya çıkarılan teröristler kışın aç kalma tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar" başlığı altında şu haberiyle işliyordu: "Tokat, Ordu ve Amasya olmak üzere, Samsun'un bazı köylerinde muhtarlara ve çeşitli avcı derneklerine tehdit mektupları göndererek korku yaratmaya çalışıyorlar. Sözde TKP/ML TİKKO Komutanlığı imzasıyla gönderilen mektup ve fakslarda, bölgede 15 Ekim 1998-30 Nisan 1999 tarihleri arasında avlanma yasağı ilan edildiği belirtilerek, avlananların ise devlet tarafından kullanıldığı ileri sürülüyor. Emniyet güçleri kırsal alanda saklamayı başardıkları birkaç önemsiz sığınağın avlanan insanlar tarafından tesadüfen ortaya çıkarılarak güvenlik güçlerine haber verilmesi ihtimaline karşı böyle tehditler savuran teröristlerin aciz durumda olduklarına dikkat çekiyorlar. Bölgede bütün unsurlarıyla belinin kırıldığını, bunun farkında olan militanların halkı sindirmeye çalıştığını, ancak vatandaşların bu tehdit mektuplarına itibar etmediğini açıklayan yetkililer "arama tarama faaliyetleri bütün hızıyla sürüyor. Kırsal alanda çok sayıda sığınak ve erzak deposunun kış öncesinde ortaya çıkarılması teröristleri kışın aç kalma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı. Panik halinde oldukları için sağa sola tehdit mektupları gönderiyorlar."

Yıl 1998... Yine aynı terane: TKP/ML TİKKO militanları "panik içinde", "bölgede bütün unsurlarıyla beli kırılmış", "aç kalma tehlikesiyle karşı karşıya", "halk itibar etmiyor", "halk devletine bağlı"...

İnsan düşünmeden edemiyor: Zaten 1997 yılı itibarıyla "bitirilmiş", "kökü kazınmış" olan bir şeyin 1998 yılında "belinin kırılması"ndan bahsedilebilir mi? Bahsedilemez! Bahsedilirse, zaten önceki "bitirdik", "kökünü kazıdık" söylemlerinin palavra olduğu itiraf edilmiş olur. Nitekim öyle... 1997 yılında egemenlerin borazanı burjuva basın "bitirdik" manşetleri atarken gerilla şaha kalkıyordu. Halk ordusu TİKKO Sivas katliamının sanıklarına ve onları koruyanlara; emperyalist tekellere; faşist devletin bölgedeki ..., emniyet müdürlüğü, orman işletmeleri gibi kurumlarına; ilçe baskınlarıyla faşist devletin karakollarına, cezaevlerine, vali konaklarına; faşist devletin bölgedeki ihbarcı-işbirlikçi ağına yöneliyordu. Halk ordusunun muzaffer savaşçıları Taşova'da, Ese Yaylasında düşman karşısında direnişleriyle zaferi tutuşturuyordu.

Sonuç itibarıyla 1997 yılında "bitmiş", "kökü kazınmış" bir olgu başta MGK'sı başta

olmak üzere faşist devletin gündemi haline geliyordu. Bu nasıl bitmekse artık!..

Ve zaten "bitmiş" olan TİKKO'nun 1998 Ekiminde çıkan haberlerde "beli kırılıyor"du. Neye dayanarak söyleniyordu bu? Samsun Emniyet Müdürlüğüne bağlı güçlerin "TKP/ML TİKKO üyesi" oldukları zanniyla 17 kişiyi gözaltına almasına dayanarak... Gerillanın "aç kalma tehlikesi"yle karşı karşıya kaldığına dayanarak söyleniyor. Bu operasyonda ele geçirildiği söylenen iki kamyonda "partizan öfkesi" haline gelmek için sabırsızlanan 2 ton patlayıcı hammaddesinin yanındaki yiyeceklere ve Samsun'un Ladik ilçesinde açığa çıkan bir depodaki yiyeceklere dayanarak "onlar ele geçti ya, aç kaldı gerilla!"

Sonucunda 17 kişiden sadece üçünün tutuklandığı operasyona ilişkin TKP/ML'nin bölgedeki ilgili organları açıklama yapıyordu: "Bölge örgütlülüğümüz bu operasyondan hiç etkilenmemiştir, faşist devlet okullarda ve kitle örgütlerinde mücadele yürüten, legal dergi okurlarına yönelik gözaltılara girişerek bölge örgütlülüğümüzün çökertildiğini söyleyerek psikolojik savaşın bilinen yöntemlerini uygulıyor. Aynı zamanda bölgedeki demokratik mücadeleyi sindirmeyi hedefliyor."

İşte bu kadar... Gerillayı var edenin halk olduğu ve ezilen, yoksul halkımız var oldukça gerillanın bitirilemeyeceği gerçekliğine, olmaz ama, gözlerimizi kapamaya çalışsak dahi bu kadar!

Egemenlerin bir yalanını ortaya atarken bir başka yalanını itiraf etmiş olma gerçekliğini gözler önüne sermeye devam edelim.

"Samsun-Amasya-Sivas ve Tokat kırsal alanında silahlı faaliyet gösteren yasadışı örgütün" Samsun'da yakalanan iki kamyonunda **"2 ton patlayıcı yapımında kullanılan hammadde, 127 adet fünye ..."** yakalanmış ve üstüne üstlük "Türk polisi çok zeki"ymiş, ele geçen malzemelerin bazılarından, **"Çorum'da bir taşocağına yönelik baskını TİKKO'nun yaptığını"** "hemencecik" anlamış...

"Pek zeki" Türk polisi, züğürt tesellisi olarak hemencecik anlamaya devam ededursun, halkımız, egemenlerin her yalanından şu gerçeği çok daha iyi görüyor: Egemenler "bitirdik" dedikçe TKP/ML TİKKO'nun daha fazla geliştiği görülüyor. Faaliyet alanlarını yayıyor, bazı alanlardaki yoğunlaşmasını arttırıyor. Egemenler "halk devleti sahipleniyor, teröristlere itibar etmiyor" dedikçe gerillanın halkla daha fazla bütünleştiği, halkın devletin gerçek niteliğini kavramaya başladığı açığa çıkıyor. Öyle ya; halk içindeki desteği büyümeyen bir hareket, faaliyetini bu kadar geliştirebilir mi?

75. yılında çöküşünü kamufle etmenin telaşıyla faşist devlet Cumhuriyetin 75. yılını "gösterişli" bir şekilde kutlamaya hazırlanırken ve en kıdemli faşistinden reformistine kadar önüne gelenin "yeniden vatan kurtarmak için" Samsun'a gittiği bir dönemde halkımızı 75 yıldır "kurtarmaya çalışan kurtarıcılar"dan kurtarmak için savaşan gerilla Samsun'a çıkıyor! Çöküşünü kamufle etmek için 75. yılını gösterişli bir şekilde kutlamaya hazırlanan faşist TC'ye ve "kurtarıcıları"na gerillanın anlamlı bir yanıtıdır bu çıkış.

Egemenler "bitirdik, kökünü kazıdık, belini kırdık" diyedursun gerilla Kızılırmak'ın coşkunluğunda akıyor.

Gerilla Kızılırmak coşkunluğunda... Ge-

rilla nerede? Gerilla Kızılırmak'ın doğduğu topraklarda; eski mevzilerini zorluyor... Gerilla nerede? Gerilla Almus/Kızıldere'de düşmanın beynine inen yumruk... Gerilla nerede? Gerilla Topçam'da Hakan yoldaş ile, Dumanlı'da Bahtiyar, Leyla, Ümit, Zeynel yoldaşlar ile şanlı direnişlerde zaferi muştuluyor... Gerilla Turhal/Kargın'da, Amasya/Taşova'da hesap soruyor... Gerilla nerede? Gerilla düşmanın hiç beklemediği bir anda Çorum'da "partizan öfkesi" olmak için sabırsızlanan patlayıcıların kamulaştırılmasında... Gerilla nerede? Ve nihayet gerilla Kızılırmak'ın Karadeniz'in hırçın sularına kavuştuğu topraklarda... Gerilla nerede? Gerilla "her yerde"... Gerilla nerede? Gerilla "hiçbir yerde"... "Hem her yerde, hem hiçbir yerde". İşte gerilla bu... Gerilla nerede? Söylemekte bir "sakınca" yok. Gerilla başta halkımızın, dağlarımızın, ormanlarımızın bağrında. Gerilla Kızılırmak coşkunluğunda.

Gerilla emin adımlarla ilerliyor. İlerliyor, çünkü partisine, öncüsüne kulak veriyor. Böyle yapmaya devam ettikçe gelişeceğini biliyor. Parti diyor ki: "Başkan Mao'nun şu sözlerini kavra, hem de ülkemiz somutunda bugün çok daha önemli olduğunu bilerek kavra. "Çin'in Kızıl Ordusu **devrimin siyasi görevlerini uygulamakla görevli bir silahlı gruptur.** Ve özellikle şimdiki dönemde Kızıl Ordu sadece savaşmakla yetinemez. Düşmanların silahlı kuvvetlerini yok etmek için girişilmesi gereken savaşlardan başka daha **yığınlar arasında propaganda, yığınların örgütlenmesi, yığınların silahlanması, devrimci iktidarı yaratmak için yığınlara yapılan yardım** ve hatta Komünist Partisinin örgütlerinin kuruluşu gibi önemli görevleri de üzerine alır. Kızıl Ordu sadece savaş için savaş yapmaz, **savaşı yığınları silahlandırmak, devrimci iktidarı ortaya getirsinler diye yığınlara yardım etmek amacıyla yapar.**"

Gerilla biliyor: "İktidar namlunun ucunda-dır" perspektifinden uzaklaşan anlayışlar da silahlı eylemi her şey sayan, silahlı eylemin **kendi başına** kitlelere bilinç taşıyacağı, örgütleyeceği yanılgısını taşıyan fokocu anlayışlar da halkımızın kurtuluş mücadelesini zafere ulaştıramaz. Gerilla biliyor ki, bu anlayışlar kendi pratiğine de yansısa, bu anlayışların yansıdığı pratiklerin sonu yenilgidir. Gerilla partisine, öncüsüne kulak verdikçe, zaferlerden zaferlere koşacak, öncüsünün çizdiği güzergahtan ayrıldığı oranda yenilgiler tadacaktır. Gerilla bunu biliyor ve de bu nedenle öncüsüne sarılıyor, öncüsüne göre şekilleniyor.

Parti diyor ki: "Halkı silahlandır," "partizan öfkesini halkın eline ver". Gerilla talimatı alıyor... Düşman "partizan öfkesi" olmaya sabırsızlanan 2 ton malzemeyi ele geçirdiğine seviniyormuş! Ne gam! Bu aysbergin görünen yüzü... ya suyun altında görünmeyeni! Her şeyden önemlisi gerilla en büyük silaha sahip, öncüsünün biri on, onu yüz, yüzü bin ... yapacak doğru politikasına... Ne diyordu Mao? "İşçimiz Çan-Kay Şek..." Evet bizimkisi de düşmanımız.

Gerilla öncüsünün talimatını uyguluyor. Örnek pratikleriyle partiyi, tüm alanları bu anlayışa çağırıyor. Diyor ki, çok şeye gerek yok, sadece çevremize bakalım... Ama "alıcı gözle". Tahmin edilemeyecek büyük hamleler için tek bir şeye ihtiyaç var, gözleri alıcı hale getirecek doğru politikaya. Onu da parti veriyor. Ona göre şekillen!..

Gün Kızılırmak'ın coşkunluğunu kuşanma, coşkumuzu gerillanın coşkusuna katma günüdür. Gün atılan küçük adımların dahi ne büyük değerler yarattığını görme, büyüyecek adımlarımızın kudretini anlama günüdür. GÜNÜ KAVRA, GELECEĞİ BUGÜNE GETİR!

Egemenlerin borazanı burjuva basının gelecekteki baş sayfa manşetlerini şimdiden görür gibiyiz. "Bitirdik", "kökünü kazıdık", "belini kırdık".

Desenize, DOĞRU YOLDAYIZ!..

Faşist Devletin Karadeniz'de Halka Dayattığı İhbarcılığa, İşbirlikçiliğe, Koruculuğa Yaşam Hakkı Tanımayacağız!

Bir ihbarcı-İşbirlikçi Daha Halk Ordusu TİKKO'nun Hesap Soran Namlularından Kurtulamadı!

İHBARCI-İŞBİRLİKÇİLER ÇETESİ ÜYESİ HASAN BAŞ'I ÖLÜMLE CEZALANDIRDIK!

Partimiz TKP/ML önderliğinde savaşan Halk Ordusu TİKKO Tokat'ın Turhal ilçesine bağlı Kargın köyüne düzenlediği baskınla ihbarcı-işbirlikçi Hasan Baş'ı ölümle cezalandırdı. Faşist devletin paralı bekçi köpekliğine soyunan ihbarcı-işbirlikçi Hasan Baş hakkında TKP/ML TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı tarafından alınan ölüm kararı 8 Eylül 1998 tarihinde Bölge Komutanlığına bağlı bir gerilla birliğimiz tarafından infaz edildi.

Hasan Baş, haklarında ölüm kararı alınmasını gerektirecek kadar suç dosyası kabarık; bu suçları bölgedeki herkes tarafından bilinecek kadar teşhir olmuş ve kendilerine yönelik tüm uyarıları dikkate almayacak kadar halka düşmanlaşmış ihbarcı-işbirlikçiler çetesinin bir üyesiydi. Hasan Baş'ın da üyesi olduğu ve elebaşılığını kardeşi Satılmış Baş'ın yaptığı, kendilerine yönelik tüm uyarılara rağmen tarihin en aşağılık işi olan ihbarcılığı meslek edinen ihbarcı-işbirlikçi çetenin gerillaya yönelik ihbarları sonucu, Özgür Kemal Karabulut yoldaşımız, şehit düşmesinden kısa bir süre önce Turhal'ın Kargın ve Erenli köyleri yakınlarında faşist TC ordusunun pususuna düşmüştü. Özgür Kemal Karabulut yoldaşımız delik deşik edilmiş araçtan zorlukla ve tesadüfler sonucu sağ çıkmayı başarmıştı. Hasan Baş'ın dahil olduğu bu çetenin ihbarcılığı gerillaya yönelik olmakla kalmamış, halkımızı da ihbar etmişler, işbirlikçi faaliyetlerini para karşılığında da daha da sistemli hale getirmişlerdir. Bu ihbarcı-işbirlikçiler çetesinin suçları ihbarcılıkla da sınırlı değildir. Kış aylarında faşist TC ordusunun köylülere zorla dayattığı, gerillanın kış üslenim alanlarını açığa çıkarmaya yönelik avlanma görüntüsü altındaki iz takiplerinin gönüllü örgütçüsü olmuşlar ve faşist devletin istemleri doğrultusunda halkı bu yönde teşvik etmeye çalışmışlardır. Bölge halkı nezdinde koruculuk benimsenmeyince faşist devlet koruculuğu yaygınlaştırmanın ön adımları olarak bazı köylerde, köylülerin geceleri düzenli olarak köyü ve çevresini denetlemek üzere devriye çıkarmalarını zorunlu kılmış ve Hasan Baş'ın da dahil olduğu ihbarcı-işbirlikçiler çetesi, köylülerce istenmeyen bu işin "gizli" örgütçülüğüne ve denetleyiciliğine soyunmuştur. Nitekim Hasan Baş cezalandırıldığı akşam faşist devletin kendisine verdiği bu görevi yapmaya çalışıyordu.

Ancak görüldüğü gibi, sırtını dayadığı faşist devlet onu koruyamamış, üç kuruşa onurunu satan tüm ihbarcı-işbirlikçilerin karşılaştığı sondan kurtulamayarak lanetli bir şekilde ölmüştür. Faşist devletin bölgedeki ihbarcı-işbirlikçiler çetesinin ele başı Satılmış Baş da kardeşi Hasan Baş'ın karşılaştığı sonla karşılaşmaktan kurtulamayacaktır. Halk Ordusu TİKKO'nun hesap soran namlularından kurtulamayan diğerleri gibi, Hasan Baş'ın sonu da ders çıkarılması gereken iyi bir örnektir. Bu örnekten ders çıkarılması gerekenler vardır.

Bu vesileyle uyarılarımızı yineliyoruz:

İhbarcılar, faşist devletin işbirliğini yapanlar halkımız ve partimizden af dileyip derhal ihbarcılık ve işbirliğine son vermelidirler! Tabi ki Halk Ordusu TİKKO'nun hesap soran namlularına hedef olmak istemiyorlarsa...

Faşist devletin dağıttığı silahları alanlar ve özellikle halkımızı bu silahları almaları yönünde teşvik edenler derhal faşist devletin dağıttığı silahları geri verip halk düşmanlığına son vermelidirler. Faşist devletin dağıttığı silahları almış olmanın ne anlama geldiğini defalarca anlattık. Ve son olarak uyarıp 1 Ağustos 1998

tarihine kadar silahların bırakılması için süre tanıdık. Bu tarihten itibaren gerillanın hesap soran namlularına hedef olmak istemeyenler uyarılarımızı derhal yerine getirip silahları geri vermelidirler.

Faşist TC ordusunun gerillaya yönelik operasyonlarında kılavuzluk yapmaya kalkanların, bu operasyonlarda Halk Ordusu TİKKO'nun namlularına ilk hedef olacakların kendileri olacağı bilinerek faşist TC ordusunun kılavuzluk yapmaları yönündeki zorlamalarına karşı koyulmalıdır. Aynı şekilde faşist TC ordusunun gerillanın kış üslenim alanlarını açığa çıkarmak amacıyla avlanma görüntüsü altında iz takibi yapmaları yönündeki zorlamalarına da karşı koyulmalıdır. TKP/ML TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı'nın karar altına aldığı 15 Ekim-30 Nisan tarihleri arasında Karadeniz Bölgesindeki avlanma yasağına kesinlikle uyulmalıdır!

Tüm halkımız ihbarcı-işbirlikçilerle, faşist devletin dağıttığı silahları geri vermeyen tüm halk düşmanlarıyla her türlü ilişkilerini kesinlikle kesmeli, onları kaçınılmaz sonlarıyla baş başa bırakmak üzere yalnızlaştırmalı, topluluktan dışlamalıdır!

- *Hiçbir İhbarcı-İşbirlikçi Halk Düşmanı Cezasız Kalmadı, Kalmayacak!*
- *Faşist Devletin Karadeniz'de Halka Dayattığı İhbarcılığa-İşbirlikçiliğe, Koruculuğa Yaşam Hakkı Tanımayacağız!*
- *Yaşasın Halk Savaşı!*
- *Yaşasın Halkımızın Kurtuluşu İçin Savaşan Partimiz TKP/ML ve Önderliğindeki Halk Ordusu TİKKO!*
- *Ya Kızıl Kanımız Toprağa Akacak, Ya Kızıl Bayrağımız Doruklarda Dalgalanacak!*

Eylül 1998
TKP/ML TİKKO
Karadeniz Bölge Komutanlığı

HABERLER – HABERLER - HABERLER

Devrim kervanının ülkemiz şartlarında vazgeçilemez neferleri TİKKO gerillaları TKP/ML önderliğindeki eylemlerine ve halkı örgütlemeye devam etmektedir:

- 3 Ekim 1998. TKP/ML'ye bağlı bir TİKKO gerilla birliği Çorum-Samsun karayolu üzerinde bulunan Elmalı köyü yakınlarındaki Kandilkaya taşocağını basarak çok miktarda dinamit, fünye ve fitili kamulaştırmıştır.

- 15 Ekim 1998. Tokat iline 5 dakika uzaklıktaki düşman muhaberatında kullanılan bir TEDAŞ radyo link istasyonu TİKKO gerillalarınca imha edildi.

TMLGB militanları şehitlerimizi ve devrimimizi selamlamak amacıyla aşağıdaki bir dizi eylemi gerçekleştirmişlerdir:

- 7-14 Ekim 1998. İstanbul-Zeytinburnu adliye binası ve Zeytinburnu Ticaret Meslek Lisesi önüne "Parti Şehitlerinin Hesabını Sorduk Soracağız", "Karadeniz Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı bombalı pankartlar astılar.

- 10 Ekim 1998. Zeytinburnu Seyitnizam mahallesinde TC'ye ait resmi bir araç molotoflandı.

- 27 Ekim 1998. Beştelsiz mahallesinde TC'ye ait resmi araç tahrip edildi.

- 21 Ekim 1998. Çamlıca'da emperyalizmin Coca-cola şirketinin 10 adet nakliye aracı imha edildi.

- Ayrıca İkitelli, İnönü, Bahçelievler, Millet Parkı, Sarıyer, Tuzla, Gülsuyu, Esenkent bölgelerine parti ve ülke gündemiyle ilgili pankartlar asmış ve çok sayıda yazılamalar yapılmıştır.

ADIMIZI KANLARIYLA KAZIDILAR DAĞLARIN DORUKLARINA; İHANET ETMEDİLER, ARDILLARI OLDUKLARINA!

Ateşi ve ihaneti gördük.
Ruhumuz fırtınalı, etimiz müsahhamil.
Sevgisiz ve ihtirassız çıplak devler değil
İnanılmaz zaafları, korkunç kuvvetleriyle
..... insanlardı dayanan.
(Nazım Hikmet)

Her biri kocaman birer dünyaydı. Mücadeleye coşku dolu katılışlarıyla, onun tüm zorluklarını ve güzelliklerini kucaklayışlarıyla, kendilerinin-yoldaşlarının zaafları ve düşmanın saldırıları karşısında ona sırtlarını dönmeyişleriyle, insanın özgürleşme sürecinin nişmarları olmalarıyla anlamlılaşan sımsıcak gözleriyle-gülüşleriyle, eskiyi yıkma-yeniyi kurma davasının isyankar yüreklerinin dimdik duruşlarıyla ve nihayetinde ölüm karşısında zavallılaşmadan, direniş bayrağını yere düşürmeyişleriyle her biri, çeşit çeşit renkleriyle, farklı farklı sıcaklıklarıyla kocaman birer dünyaydı.

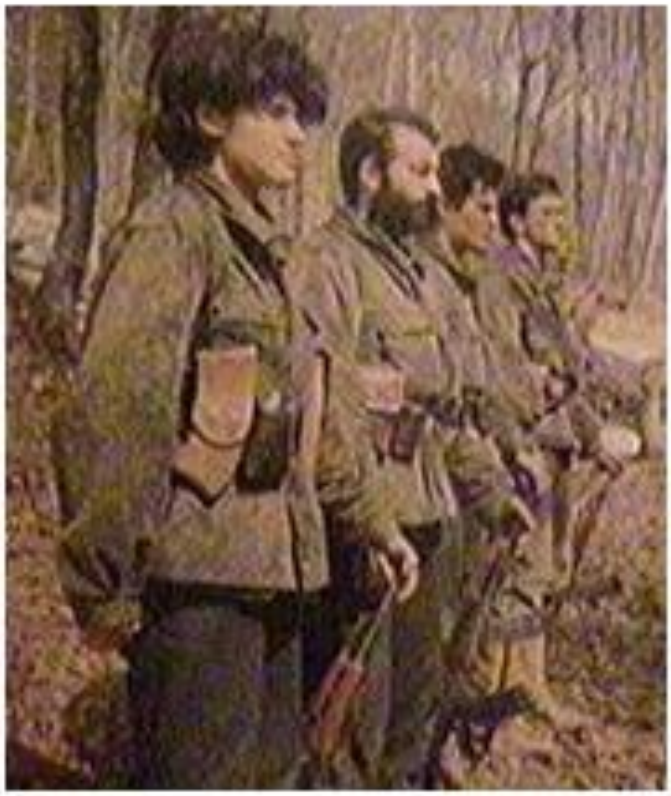

Komünist önder Mehmet Demirdağ, Özgür Kemal Karabulut, Bahattin Günel, Ümit Güner, Ümit Dinler, Ümit San, Leyla Göçer, Duran Salman, Zeynel Çalpar, Dilek Konuk, Hakan Karabulut. Her biri teslimiyetin değil, direnişin adı oldu. Her biri kendilerinden öncekilerin bıraktığı değerlerin, görevlerin taşıyıcısı oldu. Her biri geleceğimizin tartışmasız inşacısı oldu.

Zannedilmesin ki mücadele içerisinde ölüm kolayca kucaklanandır. Zannedilmesin ki, ölümü kucaklamak yaşamın herhangi kolay bir anıdır. Zannedilmesin ki bedel ödemek kolaydır. Zannedilmesin ki ölümle yüzyüze geldiğinde tir tir titreyen, teslimiyetin çaresini arayanlar olmamıştır mücadele tarihinde. Zannedilmesin ki canını dünyanın en kıymetli şeyi olarak görüp kaçkınlıklar sergileyenler olmamıştır mücadele tarihinde. Zannedilmesin ki, bu büyük sınavda kolayca ölüm kucaklanır ve ölümü küçültmek hiçbir direnişe fırsat vermez, apansız gerçekleşir...zannedilmesin.

Düşmanla karşılaşıldığı anda savaşın en şiddetlisi yaşanır. İçimizdeki düşmanlarımızı, yani zaaflarımızı altedişimizin boyutu çıkar ortaya. Düşmana yanıt verebilme gücü, düşman karşısında diz çökmeme, dimdik ayakta durabilme gücü ve yaralar alındığı anda bile, toprağa düşüldüğünde, oluk oluk akarken kızıl kan, yani son ana kadar, yaşamla ölüm arasındaki o sınırda dahi direniş ve teslimiyet arasında gidip gelinebilir. Öyle kolay olmaz ölümü kucaklamak. Ölümü kucaklamak, ölümü küçültmek "ecel" gibi değildir. Ölümümüz, insanın doğada doğal olarak yaşamının son buluşu gibi değil-

dir. Düşman düşüncelerimizi yok edemediği için, bizi yok etmeye çalışmaktadır. Ve toprağa düşüş bile, teslimiyetsizce ölümü kucaklayış bile, insanlığın bu yüce davasındaki kararlılığın göstergesidir, düşüncelerimizi, hedeflerimizi teslim etmeme kararlılığının göstergesidir. Direnerek kucaklamak, küçülmeden kucaklamak, ölüm karşısında zavallılaşmadan, savaştırmızda bayrağımızı yerlerde sürüklemeden kucaklamak güç iştir. Sağlamlık ister, davaya bağlılık ister. Bizden önce düşenlerin bayrağını taşıyabilme gücünü ister.

Boşuna değildir, düşmanın gölgesini görüp teslim oluşlar. Boşuna değildir, ufak sıkıntılar alınca dahi fırtınalar koparıp kendini düşmanın eline teslim edişler, bütün değerleri "ben" uğruna, bir tek kendi canı uğruna, insanlığın bu yüce davasını bir kenara iterek teslim oluşlar. Boşuna değildir bir tarafta teslimiyetlerin oluşu, bir tarafta şehitlerin dimdik ayakta direnişleriyle duruşu.

Savaşımımız yükseldikçe, bedel ödemenin ağırlığını, bedel ödemenin kızgınlığını, bedel ödemenin ideolojik sağlamlık gerektirdiğini görmekteyiz. Savaşımımız yükseldikçe, kendine ve yoldaşlarına karşı ideolojik mücadele verme gücünü göstermenin insanları nasıl çelikleştirdiğini, bu zorlukların kimilerini nasıl yılgınlaştırdığını-küskünleştirdiğini, değil düşmana, yoldaşlarına dahi tahammül gücünü ne kadar azalttığını görmekteyiz. Ve savaşımımız yükseldikçe, ONLAR ve BİZ arasındaki çizginin yaşamımızın her anında ne kadar belirgince çizilmek zorunda olduğunu görmekteyiz. Savaşımımız yükseldikçe, savaşın ne kadar sağlam yoldaşlar ürettiğini ve her düşenin ardından daha daha çok ardıllar yeşerdiğini görmekteyiz. Yanısıra bu zorlu yolda direnişlerin karşısında yılgınlıkları da görmekteyiz. Ve ölümün değil, teslimiyetin küçülüşünü ayaklarımızın altında tarihin çöplüğünde ezmekteyiz.

Şüphesiz ki, ölümü kucaklayan, ölümü direnişe dönüştüren yoldaşlarımız, mücadele yaşamları boyunca ve düşmanla dişe diş çatıştıkları an da dahil, kendilerini, kendi yaşamlarını, kendi geleceklerini düşünmediler. Şüphesiz ki, kış, soğuk, yokuş demeden, iradelerini son sınırına kadar zorlayıp çelikleşerek, her şeyin, insanlığın bu yüce davası için, Partimiz TKP/ML'nin iktidar hedefi için göze alındığının bilinciyle savaş içerisinde yerlerini aldılar. Şüphesiz ki, ilk kurşunu aldıkları anda dahi, o şiddetli acılar içerisinde dahi, yoldaşlarına bıraktıkları yüklü duyguların ve ağır sorumlulukların sızısını her şeyin ötesinde hissettiler. Şüphesiz ki, yüklerini erkenden bırakmanın, taşıma kararlılığında oldukları onca sorumluluğun ardıllarına bırakılışının burukluğunu yaşadılar. Şüphesiz ki bütün kaygıları, tasaları, sızıları, kendi bireysel yaşamlarına ait değil, mücadelenin gereklerine aitti. Ve işte onlar kendilerinden öncekiler gibi, böyle görkemli bir şekilde ölümsüzleştiler.

Çizgilerin bunca netleştiği, ONLAR ve BİZ arasındaki çizgilerin şehitlerimizin kanlarıyla çizilmesinin yoğunlaştığı şu dönemde, düşmanın onca gücünü abartışı, bizi yok ettiğini onca haykırışı karşısında hala dimdik ayakta olduğumuz, onca darbe, onca zorluk karşısında dahi dimdik ayakta olduğumuz, "imkansız"ı başardığımız ortadadır. Partimiz TKP/ML düşmanın onca imkanı karşısında, ideolojik sağlamlığıyla, şehitlerinden aldığı güçle yürümeye, güçlenmeye, halkımızın desteğini kazanmaya devam etmektedir.

Bugün Karadeniz şehitlerimizin, Partimiz TKP/ML'nin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ'ın ve 5 yoldaşımızın şehit düşüşünün yıldönümü, Hakan Karabulut ve ardından 4 yoldaşımızın daha şehit düşüşüyle kızıllaşmıştır. Ve bu düşüşler yılgınlığı değil direnişi pekiştirmiştir, ölüm karşısında zavallılaşmanın değil, ölümü direnerek teslimiyetsizce kucaklamanın mirasını bugüne taşımıştır.

Gelecek bizden, şehitlerimizin hesabını sormamızı, Partimiz TKP/ML'nin adını düşman beyinlere kazımamızı, yoldaşlarımızın düşerken bıraktıkları mirası layıkınca taşımamızı bekliyor.

- *Ya Kızıl Kanımız Toprağa Akacak, Ya Kızıl Bayrağımız Doruklarda Dalgalanacak!*
- *Karadeniz Şehitlerinin Hesabı Sorulacak, Sorulacak!*

Mehmet Demirdağ Yoldaşın Anısına!

BİR TARTIŞMANIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Gökyüzü koyulaşmaya, hava soğumaya yüz tutmuştu. Hafif bir rüzgar çıkmış, ağaç dalları yapraklarıyla birlikte hışırtıya durmuştu. Orman, arada bir öten kuş sesleri ve yaprak hışırtılarıyla hoş bir ses cümbüşüne kesilmişti. Dağların arkasına düşen güneş, daha diplere doğru kayıyor, sallanan dalların ardından sanki bize, "hoşça kalın!" diyordu.

Bu Eylül akşamüstü biz, uzun ve yorucu bir çalışma sonrası oturmuş, bir yandan çaylarımızı yudumluyor, bir yandan da sohbet ediyorduk.

Bir yoldaş, kadın-erkek ilişkisinden söz ediyor, hararetle komünistlerin evlilik anlayışının ne olması gerektiğinden bahsediyordu. "Bizim için"... diyordu; "insan unsuru önemliyse eğer. Sorun, insanın özgürleşmesiyse eğer, kadın-erkek ilişkisinin de böyle olması gerekiyor. Eşitlikçi ve özgürlükçü... Komünistler burjuva anlamda bir evliliği savunmadığına göre. Kadını bir meta, bir obje olarak görmediğine göre. Kadın-erkek ilişkisinin özgürce olmasını savunurlar. Birlikteliği özgürce yapıp yapamadıklarına bakarlar..." Yoldaş daha sözünü bitirmeden ben; "bu özgür aşk mantığıdır!" diyerek pat diye tepki gösterdim.

Bir ağaç parçasının üzerine oturmuş olan Mehmet yoldaş, oturuş pozisyonunu bozmadan tüm ağırlığını ayaklarına vererek öne doğru kaydı. Bir yandan da iki eliyle tuttuğu metal bardağı avuç içleriyle ileri geri hareket ettiriyordu. Tüm dikkatini konuşan yoldaşa verdi; sabırsızlıkla lafa girmeye hazırlandı. Sanki uzun bir konuşmaya girecekmiş gibi önce bardağından höpürdeterek bir yudum aldı ve konuşan yoldaş henüz soruma yanıt vermek üzereyken hemen söze girdi. "Bu nasıl olacak?" dedi.

Bazen böyle ansızın söze girer, çarpıcı, hatta can sıkıcı sorular yöneltirdi. Ama tartışmanın seyri içinde doğru fikirler ortaya çıkınca bunu neden yaptığı daha iyi anlaşılırdı. Bu kez de öyle yaptı. Yoldaş, daha benim soruma yanıt vermeden ortaya yeni bir soru atmıştı. Bunu yapmakla tartışmayı başka yöne kaydırmadan bulduğu çelişki üzerinde yoğunlaştırmak istiyordu. Böylesi anlarda karşısındaki kişiyi sürekli bulduğu çelişki üzerine konuşturur, sanki onun ağzından doğruyu söylettirmeye çalışırdı. Bunun için durmadan soru sorar, olmadı kısa açıklamalar yapardı.

Savaş alanında bulunuyor olması ona çok şey kazandırmıştı. Ufku açılmış, olaylara daha derinlikli bakıyordu. Araştırıyor, okuyor, yazıyordu. Öyle ki kendine bile zaman ayıramıyordu. Saçı epey uzamış, kıvrılmaya başlamıştı. Gür sakalı bir karış uzamış, yüzünü iyice kapatmıştı. Fazla uzun boylu değildi ama kısa da sayılmazdı. Biraz şişmandı. Bu haliyle Gonzalo'yu andırıyordu. Zaten savaşçılar kendi

aralarında ona "bizim Gonzalo" diyorlardı... Sorduğu soruya yanıt almak için iri siyah gözlerini konuşan yoldaşa dikti. Karşıdaki sıska bir ağacın dibine çömelmişti. Konuşmak için iki elini yana açarak ve sesini yükselterek: "Eee... bırak da konuşalım!" dedi Mehmet yoldaş.

"Özgür iradeleriyle diyorsun..."

Diğeri lafın gerisini beklemeden ve üzerinde hiç düşünmeden:

"Evet!..." deyip sözü sürdürmek istedi. Ama Mehmet yoldaş, oturduğu yerden öne doğru yaylanarak eliyle yoldaşın dizine dürttü.

"Bak, bak..." dedi aceleyle ve ekledi, "bu sınıf mücadelesine göre mi, bireylerin istek ve arzularına göre mi olacak?" dedi.

Soruyu böyle sormakla tartışmayı daha derinlikli kılmaya çalışıyordu. Böylece meselenin anlaşılır hale gelmesini sağlıyordu. Kişilerden çok anlayışa önem veriyor, mücadelesini bu tarzda sürdürüyordu. Bu, hem kişisel sürtüşmeyi önlüyor, hem de karşıdakini kazandırıyordu.

Aslında bu soruyu sormakla bir gerçeğe parmak basıyordu. Hem de yaşanan bir gerçeğe. Zira partinin 1 Nolu Gerilla Bölgesinde (Dersim) parti bünyesine sirayet eden bir yozlaşma vardı. Siyasetten uzaklaşma, sınıf mücadelesinden uzaklaşma vardı. Bu konuda ahlaki düşkünlük önemli bir yer teşkil ediyordu. Öyle ki bu giderek partiyi iç çatışmalara çekmiş, kafa-kol ilişkisini geliştirmişti. Halbuki 1992'deki birleşme parti tabanında küçümsenmeyecek bir coşku ve sevinç yaratmıştı. Kırdan, şehirden, yurt dışından, öğrenci birliklerinden gerillaya önemli katılımlar olmuştu. Bu, bazı devrimci güçleri etkilemiş, halkın belli kesimlerini umutlandırmıştı. Ancak, bu uzun sürmemiş, kısa sürede yerini umutsuzluğa bırakmıştı. Yozlaşma, yeni insanları olumsuz yönde etkilemiş, gerilemelerine ve mücadeleden çekilmelerine neden olmuştu. Darbeyle birlikte bu süreç daha da hızlanmıştı. Parti, tüm bunların faturasını ağır bir şekilde ödedi. Bugün her ne kadar yozlaşan, ahlak düşkünü olanlar parti saflarında yok ise de geçmişin yansımaları hala kimi yoldaşların ortaya sürdüğü fikirlerde kendisini göstermektedir. İşte Mehmet yoldaşın dikkat çekmek istediği de buydu. Eğer buna gereken özen gösterilmez, anında yanlış fikirler ortaya çıkarılmazsa, yarın yeniden benzer sorunlarla karşı karşıya kalırız.

"Bireysel istek ve arzulara göre mi, sınıf mücadelesine göre mi?" derken aslında bunu, sadece kadın-erkek ilişkisiyle sınırlı tutmuyordu. Aynı zamanda bireyin sınıf mücadelesindeki yerini de belirtmek istiyordu. Bireyin, neyi ön planda tutması gerektiğine ve kendisini buna göre nasıl şekillendirmesi gerektiğine de dikkat çekiyordu.

Eğer bir insan devrim mücadelesine katılmışsa, kendisine komünistim diyorsa; başta bu insan için esas olan sınıf mücadelesidir. Partinin ve devrimin menfaatleridir. Buna umut bağlayan halkın menfaatleridir. Bireysel istek ve arzular değildir. Kuşkusuz içinden çıkıp geldiği burjuva toplumun izlerini bireyler partiye de taşır. Çoğu zaman edindiği burjuva alışkanlıklarla parti içinde hareket eder. Bu alışkanlıkları terk etmek onlara zor gelir. Bu gayet doğaldır. Ama doğal olmayan, bu alışkanlıkları atmamak, bu yönde bir çaba içine girmemektir. Kötü olan da budur. 1 Nolu Gerilla Bölgesinde yaşanan tam da buydu. Nitekim bir eli burjuvazide, bir eli proletaryada olanlar iflah olmadı, sonunda diğer elini de burjuvaziye uzattı.

Parti şimdi yeniden ilkeleri üzerine ayağa doğrulurken, geçmişin kötülüklerinden ders çıkarıyor, ideolojik zaaflarına vuruyor ve sınıf mücadelesinde yerini alıyor.

Tartışma boyunca ortaya çıkan fikirler üzerine düşünürken, bu yönde bir mukayese yaparken birden güçlü bir gürültüyle irkildim. Şimşekler peş peşe çaktı. Önce iri yağmur taneleri üstümüze düşmeye başladı. Sonra bardaktan boşanır gibi yağmur yağmaya başladı. Islanmasın diye ilk kleşlerimizi aldık ve naylon çadırlara geçtik. O gece sanki tüm yağmur yüklü bulutlar bizim bulunduğumuz alana söküp etmişti. Gece boyunca şimşekler çaktı, yağmur hiç durmadan yağdı...

Bir mücadele yoldaşı

Esaret Zincirlerini Birer Birer Parçalayıp Tasasız ve Tereddütsüz Kavgada Sebatla Yürüyen

DAĞLARIN SEVDALISI LEYLA GÖÇER

Esmer teni kara kaşlarına inat, sarıya boyamış saçları acemice bir tip değişikliğini hemen dışa vuruyordu. Savaşçıların genel kanısı aranan bir yoldaşın alelacele gerillaya katıldığı noktasındaydı. Zaman, bu konuda gelen yoldaşın, tüm birliği şaşırtacak kadar azimli ve kendi gerçekliği içerisinde bilinçli bir tercih olarak, gerillaya katılmak için ısrarlı çabasını kısa bir süre sonra öğretecekti.

İllegalite gereği yaptığı saç boyamasındaki acemilik konuşmasına da yansıyordu. Türkçe konuşurken kendini belli eden Dersim aksanıyla "ben Karadenizliyim" demez mi? Bunu da öylesine ciddi bir tarzda ifade ediyor ki gülmemek elde değil. Zamanla Dersimli olduğunu gizlemenin illegaliteye pek yararı olmadığını anlayınca gururla Dersimliliğinden söz eder olmuştu. Genelde Dersimliler devrimci, özelde de parti taraftarı idi, onun için daha özel durumların saklanması gerekiyordu.

Sisli ve yağışlı bir günde yeni gelen yoldaşların askeri eğitiminin bir parçası olarak yapılan silahlı atış dönüşü, öncünün yolu şaşırması sonucu komutan yönü sorduğunda yönü tek doğru olarak kendisinin göstermesi ve devamında hiç şaşırmadan kamp yerini bulması Nilüfer yoldaşın bu işi yapacağının kanıtıydı. "Elbette" diyordu sohbet ortamlarında; "ben gerillacılığı Dersim'de öğrendim. "Kureyş, Rüstem ve Yılmaz yoldaşlar bizi daha çocukken eğitti," diyerek Hayrettin Bakış'ı (Kureyş), Rıza Sökmen (Rüstem) ve Hüseyin Tosun (Yılmaz)'la ilgili çocukken beynine kazınmış anılarını aktarırdı. Bölgede parti önderliğinin ve TİKKO kurmaylığının yerleştirmeye çalıştığı tarzı, eskiden gördüğü ve kafasında tam olarak da şekillendiremediği anılarıyla karşılaştırıyor ve bölgede yerleştirilmeye çalışılan tarzın bazı yönlerini benimsemiyordu. Örneğin "biz burada köylerden erken çıkarız, köylerde yatmayız ve yıkanmayız" dediğimizde bunu savaşın boyutlanmasına paralel ortaya çıkan bir savaş kuralı değil de, bölge köylerinin geriliği nedeniyle bizim onlara güvensizliğimiz olarak yorumlayabiliyordu. "Dersim halkı olsa..." diyerek kendi köylerinde gerillaların nasıl korkmadan ve rahatça uyuduklarını ve yıkandıklarını anlatıyordu. Nilüfer yoldaşın bu yargısı da yer aldığı grubun kitle faaliyetlerindeki pratiklerini ve halkın TİKKO gerillalarını sahiplenişini gördükçe değişiyordu.

İlk zamanlar uyum sağlaması kolay olmadı. Kolay da olmazdı. Küçük yaşta babasını kaybettiğinden annesine karşı sevgisi yoğundu. Üstüne üstlük evli ve çocukları vardı ve de yarı-feodal bir ülkede yaşayan bir kadındı. Sınıfsal, ulusal, inançsal ve cinsel baskılar. Türkiye gerçekliğinin doğal sonucu taşınan bu yükler, Nilüfer yoldaşta direngen, inatçı ve asi bir karakterin de oluşmasını sağlamıştı. Evli ve iki çocuk anası bir kadının devrimci olması, hele hele kurulu aile hayatını da yadsıyarak devrimciliği gerilla tarzında yaşamak istemesi, partinin 2. OPK sonrası sürecindeki kilometre taşlarının göstergesi olsa gerek. O, inatçı ve kararlı haliyle, kendisine partizancı diyen, kahve köylerinden çıkmayan, devrimciliği bir yoldaşın getirdiği gazeteyi satın almaya indirgemiş eskilere ateş püskürüyordu. Semt faaliyetinden tanıdığı bu insanlara "eskimişler" diyordu. "Ya yenilenirler ya da giderler, onlarla kaybedecek zamanımız yok" derdi. Bir yoldaşın "evli barklı insanların desteği bu kadar olur, küçümsememek gerekir" demişti de; "devrimciyse devrim için uğraşsın, partizancıysa militan olsun, savaşçı olsun. Hani bizim diğer örgütlerden farkımız, kaldı ki o insanların hepsi devrim için fazlasını yapacak durumdalar. Gerçeklik buyken yaptıklarına minnet duymak niye, partizancıyım diyorsa her şeyiyle partizancı olmalı" diye itiraz etmişti. Yoldaş, Nilüfer yoldaşın haklı tepkilerini anlayamamıştı. Bir patavatsızlık daha yaptı: "Senin de çocuğun olsaydı..." Acı acı güldü Nilüfer yoldaş, hızla kaçtı. Yanına gittiğimde ağlıyordu. Konuştuk. Kaypakkaya yoldaşın bilinciyle

çıkardığı 15-16 Haziran derslerinin benzerini bazı olaylarında Nilüfer yoldaş sezgileriyle çıkarmıştı. "Devrim istiyorsak yoldaş, kahve köşelerinde, evlerde pinekleyerek olmaz. Dergi okumak, gezilere gitmek de yetmez. Örgütleneceksin, savaşacaksın. Savaşacaksın, örgütleneceksin" deyince, "nasıl bir savaş?" diye sormuştuk. "Onu da bana parti öğretecek" demişti.

Savaşçı yapısı geliştikçe var olan özgüveni pekiştiriyordu. Partinin de vurguladığı gibi, "kendi gerçekliği içinde en hızlı gelişen" yoldaştı. İlk yer aldığı Geçici Kış üssünde yetersiz okuması yazması nedeniyle birkaç yoldaşla özel okuma yazma eğitimine katıldı. Bu konuda da olumlu bir gelişme gösterdi. Okumanın önemini görüyor, gelişiyor ve hatta ailesine mektup da yazıyordu. Her gelişimine paralel artan uyumu nedeniyle ilk zamanlarda var olan uyum sağlayamama hali yavaş yavaş azaldı. Artık görevleri omuzlamaya başlıyordu. Köylerde tek başına ajitasyon/propaganda yapabilmesi onu müthiş coşkulandırıyordu. Elbette siyasi geriliği kaynaklı hataları oluyordu, ama samimiyeti ve çabası nedeniyle kurduğu diyaloglarda asıl yön olumluluklar oluyordu. İşe yarıyor olmanın hazzıyla sarılışı artıyor, bu da gelişimini hızlandırıyordu. Artık o savaşın bir parçasıydı. Bu durumu kendisine söylediğimizde "kıra gelmeden önce hep bir şeyler eksikti. Partiden önceki devrimciliğimde çok şey yapıyorum sanıyordum. Ama bir yandan da eksik olan bir şeylerin varlığını hissediyordum. Öyle devrimcilik birilerine yetebilir ama bana yetmedi. Partiye kavuşunca bir şeyler daha doluydu, ama gene eksik olan şeyler vardı. Yaptıklarım bana az geliyordu. Yüreğim dolmuyordu. Düşman acımasız. Devrim zorunlu. Ne yapacaktım işte, yoksul insanların silahlı mücadeleyi sevmeleri bu yüzden. Devrim istiyorum. Çocuklar var. Eşim iyi insan ama devrimciliği, devrimcilere kapı açmakla yeterli görüyordu. Bense daha fazlasını yapmak gerektiğini düşünüyordum. İçim kabarıp kabarıp taşıyor ama her tarafım duvarlarla örülü, işte aşabildiğim o zaman gelişti, arttı. Bireysel bir kurtuluş, kaçış değil benimki... Devrime dışarıdan destek değil, devrimcilere yardım etmekle yetinmek de değil, devrimci olmak istiyordum. Gerillaya da onun için katıldım.

Hiç kuşkumuz yoktu yoldaşın samimiyetinden. O gerillaya katılışıyla ırmağın yatağına kavuşup kabarmasına, coşkun akmasına benziyordu.

Aradan bir yıl geçmiş, Nilüfer yoldaş deneyimli bir savaşçı olarak Ese Yaylası çatışmasında düşman çemberinden yaralı olarak çıkmıştı. Yaralıyken dahi şehitlerimizin hesabını soracağımızı haykırması, kendi durumuna aldırmaksızın şehitlerimizi sahiplenmesi partimizin yarattığı güzellikleri kendi bünyesinde topladığını gösteriyordu. Çatışma sonrasında sırt çantası ve parkasındaki mermi deliklerini saymak onun için eğlenceli bir işti. Gerillada çatışmalar dönüm noktalarıdır. Yaşamla ölümün birbirine meydan okuduğu düello alanlarıdır. O alanlarda yaşam ölüme üstün gelse de, halk, devrim ve parti sevgisi ve bağlılığı zayıf olan unsurlarda bu kavga içten içe devam etmekte, sonunda içindeki ateş sönerek kavgaya elveda gerekçeleri başlamaktadır, güçlü olanlarınsa içindeki ateş yanardağ olup lavlar tüm çevresini devrimin kızıl coşkusuyla sarıp sarmalamaktadır. Çatışma sonrası partinin bilinçli müdahalesiyle yoldaşlarda sınıf kini artmış, herkes birer M. Demirdağ olma azmiyle donanmıştı. İşte Nilüfer yoldaş da bu azim ve bilinçle çatışma alanından daha güçlü çıkmıştı.

Yaralı olduğu dönemdeki tavırlarını unutmak mümkün değil. Yoldaş yaralı olduğundan bir dizi pratik görevden doğal olarak uzak tutuluyordu. Öncelikli olan onun iyileşmesiydi. Çatışma alanında yapılan ilk müdahaleden sonra çekilinilen güvenlikli alandaki bilinçli tedavi yöntemlerinin sonucunu çok geçmeden görecektik. Gerilla alanlarında sağlık işlerinin önemi hemen anlaşılabiliyor. Geçmişte bir dizi yoldaşımızın bilgisizlik kaynaklı müdahale edilmemesi veya yanlış müdahale sonucu yaşamlarını yitirdiğini biliyoruz. Basit bir müdahaleyle önlenecek bir yaralanma kan kaybından ölümlere neden olabiliyordu. Nilüfer yoldaşın sağlığını sadece "sağlıkçı" olarak değil, "sağlıkçı yoldaş" olarak önemseyen ilgili yoldaşlar gerekli müdahaleyi yapmasına rağmen önderlik bununla yetinmemiş, aşağıdan doktor getirtmişti. Gelen doktorun "gerekli şeyleri yapmışsınız, bana yapacak iş bırakmamışsınız," demesi başta ilgili yoldaşlar olmak

üzere hepimizi sevindirmişti. Seviniyorduk çünkü yoldaşımız iyileşecekti, seviniyorduk çünkü bu konuda geçmişte atılan adımlarımızın meyvesini görüyorduk. İyileşeceğini bildiğimiz yoldaşımızın iyileşme sürecini hızlandırmak için yapılması gereken şeyler tarifsiz uygulanıyordu. Bu durum Nilüfer yoldaşı rahatsız ediyordu. Yapılması gereken pratik işleri yapmamakla kendisinin yoldaşlarına, bizlere yük olduğunu sanıyordu. Elbette yanılıyordu. Ama bazı yoldaşlar bu durumunu onu kızdırmak için kullanıyorlardı. Onun burada işe yaramadığını, aşağıya gönderileceğini söylüyorlardı. Nilüfer yoldaşın ağzını günlerce bıçak açmadı. Hatta sorumlu yoldaşlar da ona duyurarak -hesapta da duymaması gerekir tarzda- gönderme planları yapıyordu. Nilüfer yoldaş gerçekten gönderileceğini düşünerek günlerce suskun ve küskün dolaştı. Ancak gönderme işi olmayacağı kendisine söylenmesine rağmen, silah taşıyabilecek duruma gelip de tekrar silahına kavuştuğunda ve pratik görevleri omuzlar duruma geldiğinde eski neşesine ve canlılığına kavuştu.

Bazı yoldaşlar da, "gideceksin ama Dersim'e" diyerek onun bu yönlü hassasiyetini körükleyen davranışlarını bahane ederek Dersim'i gündeme getirirlerdi. Dersim... Partimizin tarihinde bir parçası aynı zamanda. Partimiz açısından önemi tartışılmaz. Hepimiz bunun bilincindeyiz. Nasıl ki zamanında harcına suyunu Munzurlar'dan taşımışsak, Nasıl ki kanımızla boy vermişsek doruklarına. Nasıl ki düşmanla cenge tutuşup destanlar yaratmışsak dün, söz veriyoruz hep bir ağızdan, gerilla mücadelemizi yeniden var ediyoruz bugün ve yarın. Gerilla birliğimizde Dersim sohbetlerinin başka bir yeri ve tadı vardı. Özellikle Dersimli yoldaşların önümüzdeki dönemlerde orada yapılacaklara ilişkin ve kendi katkılarını da hesaplayarak anlatmalarıyla sohbetlerin daha bir canlı geçmesinde önemli rolleri oluyordu. Hoş bir yarış sezilirdi yoldaşlar arasında. Bölgeden katılanlar da hemen "bizim oralar" diye söze girerlerdi. Yine de bölgenin insanları için Dersim bir direnişlerin diyarıydı. İbrahimleriyle, Ali Haydarlarıyla simgeleşen, Kürt ve Türk halkının kardeşliğinin bir ayağı olan Dersim. İşte Nilüfer yoldaşın gitmek istediği Dersim buydu. Yoksa o kabaran coşkusuyla daha gür akacağını bildiği Dersim'e öylesine ziyaretleri zaten yapıyordu.

Siyasi geriliği kaynaklı soyutlama yönü zayıftı. Ama sezgileri ve pratikten öğrenme yönü güçlüydü. Kendi aramızda Türkiye devriminin yolunu konuştuğumuzda eskiden içinde yer aldığı "işçici" anlayışları eleştirerek devrimin silahsız ve gerillasız olamayacağını söylüyordu. O, pratik gözlemlerine dayanarak sonuçlar çıkarıyordu. Ona göre Karadeniz halkı partiyi bağrına basıyor ve devletten yavaş yavaş kopuyordu. Kürt halkı zaten devrime sevdalıydı. Ve bu devletin sonu çok yakındı çok. Yapacağımız şey "savaş, Örgütte savaştı" ve sonsuz bir azimle bu işe devamdı.

Ve Nilüfer yoldaşımız "bir toplumun yarısı mutfaklarda köle ise o toplumun özgürlüğünden söz edilemez," şiarını yaşam felsefesi yaparak esaret zincirlerini kırıyor; özgürleşmek ve özgürleştirmek için zirveleri hedefleyerek bir kartal gibi yükseklerde süzülüyordu. Sadece annesi ve çocukları da değil biz yoldaşları da haklı olarak onunla gururlanıyoruz. Çünkü o onurlu kavganın bir izdüşümüydü.

Yoldaşın hataları, eksiklikleri yok muydu? İçinden tekmeleyerek çıktığı toplum, onun üzerinde iz bırakmayacak mıydı? İçinde bulunduğu gerçekliği düşündüğümüzde ve hedeflediği zirveleri koşar adım çıktığı gün gibi ortadayken, onun eksikliklerinin sözünü bile etmeye değmez. Lenin, Rosa Lüksemburg için "o bir kartaldı," diyor. Kendi gelişim seyrini düşündüğümüzde bizim de Nilüfer yoldaş için şunu söylememiz hiç abartılı olmaz, "O BİR KARTALDI".

Evet sen bir kartaldın Nilüfer yoldaş. Yaşamınla yerimizin yüksekler olduğunu hatırlattın bizlere bir kez daha. Düşsek de bazen aşağılara, senin gibi çıkacağız hemen doruklara. Öyle ya kendimiz için değil burada var oluşumuz. Kavgadaki yerimiz nasıl kattıklarımızla ölçülüyorsa, bundan sonraki katacaklarımızın sınırı olmadığını senin de hedeflerin olan hedeflerimizi birer birer gerçekleştirerek tanıklığına armağan edeceğiz tarihimizin. Unutma yoldaş, sen hepimizdin, seni unutmayacağız. Çünkü bundan sonra hepimiz aynı zamanda birer Nilüferiz.

"Azmeden Başarabilir" Anlayışının Somut Örneği;

AZMEDECEĞİZ, BAŞARACAĞIZ... ZEYNEL YOLDAŞI KAVGAMIZDA YAŞATACAĞIZ!

Eylül'ün 28'i, akşam. Dumanlı'daki çatışma haberini buluştuğumuz birimdeki yoldaşlardan alıyoruz. 4 şehidimiz var. Art arda onlarca soruyu diziyoruz bir çırpıda: Kimler, ne zaman, nasıl, pusu mu, ihbar mı, karşılaşma mı, yaralı var mı, emin misiniz, bizimkiler mi, bunlar doğru mu?.. Sorular kafaları meşgul ederken bir yandan da yorumlar yapıyoruz. İlk akıllara gelen şehit olan yoldaşların belirgin, ön plana çıkan özellikleri, beraber yaşanan, paylaşılan günler, ayrılış zamanları oluyor.

4 şehidimiz var, fakat üçünün ismini öğrenebiliyoruz. Eyüp, Nilüfer, Ümit. Peki dördüncüsü kim? Bu soru kafaları kurcalarken birkaç gün sonra alıyoruz ayrıntılı haberleri. Dördüncü şehidimiz Bakış kod adlı Zeynel Çalpar yoldaşımız.

Dumanlı şehitleri gibi nice şehitler verdik bu kavgada, verdik anıma:

Ekilir ekin geliriz,
Ezilir un geliriz,
Bir gider bin geliriz,
Bizi vurmak kurtuluş mu?

Ne kadar da güzel, ne kadar da doğru söylemiş şairler. Şehidimiz toprağa düşen bir buğdayın başaklanması gibi onlarca, bir tek buğdayın un olması gibi yüzlerce oluyor. Her "bir" on, her "on" yüz... Bu böyle sürüyor. Yanlış değil, abartı hiç... Özgür Kemal Karabulut yoldaşımız Hayrettin Bakış yoldaştan almıştı Bakış ismini. Bakış yoldaş şehit olduğunda Ese Yaylası şehitlerimizden Duran Salman yoldaşa Özgür, Zeynel Çalpar yoldaşa da Bakış ismini vermiştik. TİKKO'da bir gelenektir yeni katılan yoldaşlara şehit yoldaşlarımızın ismini vermek. Bu basit bir duygusallık değil bir simgedir. Her gideninizin çoğalarak gelmesini temsil eder. Dün Eyüpümüz, Nilüferimiz, Bakışımız, Ümitimiz vardı. Bugün Eyüp ve Bahattinlerimiz, Nilüfer ve Leylalarımız, Bakış ve Zeynellerimiz, Ümitlerimiz olacak. Bu isimlerden birini de belki sen alacaksın.

Doğrularımızı hayata uygulayarak gelişiyor, güçleniyor ve çoğalıyoruz, kökleşiyoruz. Ese Yaylası şehitlerinden Duran Salmanlar, Dilek Konuklar, Dumanlı şehitlerinden Bahattin Güneller, Zeynel Çalparlar ve hala sıcak savaşın içinde yer alan onlarca yoldaşımız; hepsi yörenin insanları, hepsi "sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı ve gerilla bölgelerinde partinin inşası" anlayışının yaşam bulmasının ürünleri, hepsi ilkeler üzerinde ayağa dikilmenin meyveleri.

Yöre insanlarının gerillaya katılması düşmanın da itiraf etmek zorunda kaldığı gibi araziyi bilmek yönüyle büyük avantajken, aynı zamanda kitleler üzerinde de önemli etkileri var. Çünkü düşmanın halka yönelik en çok kullandığı anti-propaganda malzemelerinden birisidir; "bunlar Alevidir/dinsizdir" ya da "bunlar Kürttür/Ermenidir". 97 yazında TİKKO'ya katılan Bakış yoldaş da Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Gevrek köyündendi. Diğer yörelerden katılımlar gibi onun da TİKKO'ya katılması çok kısa sürede çevre köy ve ilçelere yayılarak doğal bir propaganda oluyordu. Bakış yoldaş biraz da övünerek faaliyet yürüttüğümüz yerlerde kendisinin de Tokatlı olduğunu, okulunu da bir kenara bırakarak TİKKO'ya katıldığını, devletin anlattığı gibi terörist değil, halkın içinden olduğumuzu ve halk için savaştığımızı anlatır, halkımız da yöreden katılmış bu yoldaşa -diğerleri gibi- ayrı bir ilgi gösterirdi.

Bakış yoldaş, gerillaya katıldığı yıl Tokat Endüstri Meslek Lisesinin Metal Bölümünden yeni mezun olmuştu. Ve o yıl askerlik için muayenede olması gerekiyordu. Fakat o, değil faşist TC'nin ordusunda, halkın karşısında karşı devrime hizmet etmeyi, muayeneye dahi gitmemiş, halkın yanında halk ordusu TİKKO saflarında yerini almıştı.

Bakış yoldaş, gerillayla ilk görüştüğü gün-

den TİKKO'ya katılana kadar sürekli gerillaya katılma isteğini yinelemiş, isteğinin kabul edilmesi için az dil dökmemişti komutan yoldaşa. TİKKO'ya alındığındaysa keyfine diyecek yoktu. Gerillaya katılmadan önce büyük bir coşkuyla çevresindeki güvendiği arkadaşlarını da alarak bizim yanımıza gelir misafirimiz olurlardı. Öyle ki biz göndermesek gitmek akıllarına bile gelmezdi. Bizlere yol göstermek, bilgi vermek, çeşitli konularda yardım etmekten mutluluk duyarlardı. Bakış yoldaş, misafirimiz olduğu zamanlarda silah söküp takmayı öğrettiğimizde bir defada öğrenmiş, yanındakilere fırsat vermeden kendisi yapmak için atılmıştı. Bu askeri yatkınlığı ve çabukluğu onun gerillaya katıldıktan kısa zaman sonra öncü grubunda yer almasına da neden olmuştu.

Aynı yıl, aynı okulda okuyan Dilek Konuk yoldaşın gerillaya katılması onu da çok etkilemişti. Bakış, diğer gerilla birlikleriyle, özellikle de bu yoldaşla buluşmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Sonunda diğer birliklerle buluşmuş, kısa bir beraberlikten sonra Bakış'ın da bulunduğu grubumuz farklı bir bölgeye gitmek için ayrılmıştık. Çok geçmeden de çatışma haberini almıştık. Daha önceden tanıyor olmanın verdiği duygusallıkla başta Dilek olmak üzere Ese Yaylası şehitlerimiz onu çok etkilemiş, kendi zaaf ve olumsuzluklarına yönelmesine neden olmuştu. Geçici Kış üssümüzde Ese Yaylası şehitlerine ilişkin marş yazmaya, yazdığı marşa müzik yapmaya çalışıyor, şiirler yazıyordu. Bu konularda daha önceden eğitimi ya da pratiği olmamasından dolayı çok iyi yapmıyor, fakat vazgeçmiyor, yoldaşların da yardımı ve desteğiyle tekrar tekrar daha iyisini yapma girişkenliğini gösteriyordu.

Özgür Kemal Karabulut gibi bir yoldaşa sahip olmak ve onun taşıdığı ismi almak, Bakış'ı çok mutlu etmişti. Geçtiğimiz aylarda cezalandırdığımız Özgür Kemal Karabulut yoldaşın ihbarcısının cezalandırılmasını partimiz TKP/ML çok daha önce karara bağlamış ve gerekli hazırlık ve görevlendirmeler yapılmıştı. Fakat bu kararın hayata uygulanması Ese Yaylası çatışmasından dolayı kesintiye uğramıştı. O zamanki görevlendirilen birimde Bakış da yer almış ve aynı mutluluğu o zaman da duymuştu.

Her şehidimizden mutlaka öğrenecekleri-

miz var. En başta onlar kendini feda etmeyi öğretiyorlar. Birçok zorluğu göze alarak sıcak savaşın tam ortasında olmayı ve hiç tereddüt etmeden, ikircikllenmeden yarınlara, yoldaşlara ve partiye olan güven ve inançla ölmesini öğretiyorlar. Yoldaşlarını kurtulsun diye kendini siper etmeyi öğretiyorlar. Bütün bencillikleri, "ben"i bir kenara bırakıp "biz" olmayı öğretiyorlar.

Bakışımız ailesini bırakarak TİKKO'ya katıldı. Onun ailesi köylüydü, yoksuldu. Ama Türkiye'de, dünyada milyonlarca yoksul, horlanan, ezilen ana baba vardı. O, okulunu bırakarak TİKKO'ya katıldı. İnsanların eğitildiği değil oyalandığı, hayalleriyle oynandığı bu eğitim sisteminde, işsizliğin diz boyu olduğu bu düzende, onun diplomasının değeri yoktu, o diploma onu kurtaramazdı. Onun kurtuluşu da bütün halk gençliğinin kurtuluşu gibi devrimdeydi. O, şehit olan yoldaşların boşluğunu kendi eksikliklerini gidererek doldurma kavrayışı ve çabasını öğretiyor. O, kendi kapasitesinin sınırlarını zorlayarak "yapamam"ı değil, "yapmalıyım"ı öğretiyor. Ve o, şimdi kıvırcık saçları, uzun kirpikleri ve gülen gözleriyle karşımızda duruyor, bize bakıyor. Onlar şimdi bize bakıyorlar. Ve askeri, siyasi, ideolojik, örgütsel gelişimimiz, yoğunlaşan ve yaygınlaşan savaşımız her geçen gün düşmana daha büyük korku olurken, halklara daha büyük umut olurken onları selamlıyoruz. Ne Bakışımızın, ne de Dumanlı şehitlerimizin kanı yerde kalacak! Tüm şehitlerimizin hesabını sorduk ve daha da soracağız. Ve bu hesap soranlardan biri de biz olmaktan aynı büyük mutluluğu duyacağız.

- *Dumanlı Şehitlerimiz Yaşıyor!*
- *Şehitlerimiz Toprakta Tohum, Hasadımız Devrim Olacak!*
- *Karadeniz Şehitlerimiz Yaşıyor, Savaşıyor!*

Karadeniz'den bir savaşçı

Karadeniz Bölgesindeki Merkezi ve Mahalli Avcı Derneklerine, Köy Muhtarlarına, Avcılıkla İlgili Çeşitli İnanç ve Milliyetlerden Tüm Halkımıza!

TKP/ML TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığının Kararıdır!

15 EKİM-30 NİSAN TARİHLERİ ARASINDA KARADENİZ BÖLGESİNDE HER TÜRLÜ KARA AVCILIĞI YASAKTIR!

Bilindiği gibi ülkemizde avcılık çeşitli amaçlarla yaygın bir şekilde yapılmaktadır. Kimisi avcılığı bir spor, bir hobi aracı olarak değerlendirerek avlanırken; kimisi de yaban hayvanlarının tarlasındaki mahsulüne zarar vermesini önlemenin zorunlu bir aracı olarak avlanmaktadır.

Ancak emperyalizmin uşağı büyük patronların, büyük toprak ağalarının faşist devletine karşı, tüm inanç ve milliyetlerden ezilen yoksul halkımızın kurtuluşu için yürüttüğümüz savaşı Karadeniz bölgesine de yaymamız, bu bölgede yoğunlaşmamızla birlikte, bölgemizde avcılık faşist devlet tarafından farklı amaçlarla kullanılmaktadır.

Faşist devlet, ezilen yoksul halkımızın kurtuluşu için partimiz TKP/ML önderliğinde savaşan Halk Ordusu TİKKO gerillalarının savaşı Karadeniz bölgesine yayması ve her geçen gün bölge halkımızın daha da fazla desteğini alması, halkımızla bütünleşmesi karşısında yaklaşan sonunu görmekte ve çaresizlik içinde daha da saldırganlaşmaktadır. Halkımızla bütünleşen gerilla karşısında acizleşen, emperyalizmin uşağı büyük patronların, büyük toprak ağalarının faşist devleti, gerillayı imha edebilmek için çeşitli yöntemler kullanmaktadır. Bunlardan birisi de avcılıkla ilgilidir. **Faşist devlet gerillayı imha edebilmek amacıyla gerillanın kış aylarındaki üslenim alanlarını açığa çıkarabilmek için gerek avcılar arasındaki ajan-işbirlikçilerini, gerekse de avcı kılığına giren faşist TC ordu güçlerini dağlarda, ormanlarda dolaştırmaktadır.**

Nitekim faşist devlet, geçen yıl bu yöntemle bölgemizin çeşitli yerlerinde gerek partimiz TKP/ML önderliğinde savaşan Halk Ordusu TİKKO'ya bağlı gerilla birliklerimizden bazılarının, gerekse de bölgedeki diğer devrimci güçlerin kış üslenim alanlarını açığa çıkarmış ve gerillaya kısmi zararlar vermiştir.

Gerillaya zarar vermek ne demektir?

Gerillaya zarar vermek, ezilen yoksul halkımızın kurtuluş mücadelesine zarar vermektir. Yani halkımıza zarar vermektir.

Gerillaya zarar vermek, emperyalistlerin uşağı büyük patronların, büyük toprak ağalarının baskı-sömürü ve zulüm düzenlerinin sürmesine destek vermek ve emperyalistlerle, ülkemizdeki uşaklarının bekçi köpekliğini yapmak demektir.

Hangi yöntemi kullanırsa kullansın, faşist devletin gerillayı toptan imha etmesi mümkün değildir. Mümkün değildir, çünkü; gerillanın kökleri halktadır, gerilla halkın içinden çıkmakta, gücünü ve desteğini ezilen yoksul halkımızdan almaktadır. Ezilen yoksul halkımız var oldukça, gerilla var olmaya, büyümeye, gelişmeye devam edecektir. Emperyalizmin uşağı faşist devletin kökü ise dışarıda, emperyalistlerdedir; gücünü ve desteğini emperyalistlerden, başta ABD olmak üzere, yıllardır Filistin halkına kan kusturan İsrail'le işbirliği anlaşmalarından almaktadır. Emperyalistlerden aldığı tüm desteğe rağmen faşist devlet, halkımızın kurtuluşu için savaşan ve halkımızın desteğini alarak halkımızla bütünleşen gerillayı yok edememektedir. Ve yok edemeyecektir de. Ancak ve ancak gerillaya kısmi zararlar verebilmektedir. Ama buna da müsaade edilemez. Halka, halkımızın kurtuluş mücadelesine, halkımızın kurtuluş umudu gerillaya hiç kimsenin zarar vermesine seyirci kalınamaz.

Faşist devletin, bölgemizde avcılığı kış aylarında gerillanın üslenim alanlarını açığa çıkarma amaçlı olarak kullanması karşısında TKP/ML TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı mevcut durumu bu açıdan değer-

lendirerek avcılığa ilişkin şu kararı almıştır:

Karadeniz Bölgesinin dağları ve ormanlarında başta sürek avı olmak üzere her türlü avlanma 15 Ekim'den 30 Nisan'a kadar yasaktır. Faşist devletin Orman Bakanlığı Merkez Av Komisyonunun konuyla ilgili tüm kararları geçersizdir.

Bu tarihler arasında, konulmuş yasağa uymayıp bölgemizin dağları ve ormanlarında avlanma amaçlı dolaştığını iddia edenler, gerillalarımız tarafından yakalandığında kesinlikle faşist devletin askeri gücü, ajanı-işbirlikçisi olarak değerlendirilecek ve düşman muamelesi görecektir. Bölge Komutanlığımızın bu açıklamasından sonra, alınmış olan bu karara uymayanlar görecekleri zararlardan, karşılaşılacak istenmeyen durumlardan tamamen kendileri sorumludur.

Ve özellikle belirtelim: **Hiç kimse "bize bir şey olmaz, buralarda yoklardır, ava çıkabiliriz," diye düşünmesin! Bu karar Karadeniz Bölgesinin tümü için geçerlidir. Ve bu karara uymayanlar her an, her yerde gerillayla karşılaşabilir ve bu karara uymamış olmanın sonuçlarına katlanmak zorunda kalabilir.**

TKP/ML TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı, halkımızın tarlasındaki mahsule zarar veren hayvanlardan korunma amaçlı avcılığını da düşünerek, **köylülerin orman kenarındaki tarlalarından orman içlerine doğru sadece 100 metre mesafeye kadar avlanabileceğini, orman kenarlarındaki tarlalara 100 metreden daha uzaktaki orman içlerinde avlanmanın ise aynı yasak kapsamında olduğunu belirtmiştir.** Tarla yakınlarındaki bu avlanmaya yönelik belirlenmiş **bu mesafe** sadece orman içleri için değil, **çıplak dahi olsa dere ve vadi içleri için de geçerlidir.** Bu tür avlanmalar da **kesinlikle toplu olmayacak,** avlanan köylü sayısı iki kişiyi geçmeyecektir.

Bazı köylerde dışarıdan gelen avcılara kılavuzluk yapılmaktadır. Av yasağına uymayıp avlanmaya kalkanlara kılavuzluk yapanlar da av yasağına uymayanların göreceği muameleye tabi tutulacaktır. Bu açıdan **dışarıdan gelen avcılara belirtilen tarihler arasında kılavuzluk yapmanın da kesinlikle yasak olduğu bilinmelidir.**

Ve Karadeniz Bölgesindeki merkezi ve mahalli avcı dernekleri üyelerini, köy muhtarları köylülerini, kendilerine ulaştırdığımız bu açıklamadan, 15 Ekim-30 Nisan tarihleri arasındaki avlanma yasağından haberdar etmek, bilgilendirmek zorundadır. Bu yasağa uymayanlar kadar, bu yasaktan, üyelerini haberdar edip bilgilendirmeyen avcı dernekleri yöneticileri, köylülerini uyarmayan köy muhtarları da karşılaşılabilecek istenmeyen durumların sorumlusu olacak ve aynı şekilde halk düşmanı muamelesi göreceklerdir.

Bu yasaklar faşist devletin avcılığı, halkımızın kurtuluş umudu gerillanın kışlık üslenim alanlarını açığa çıkarma amaçlı kullanması sonrası gündeme gelmiştir. Bu açıdan, bu yasaklama keyfi değil; ezilen yoksul halkımızın kurtuluşu uğruna yürüttüğümüz savaş gerçekliği içinde, faşist devletin başvurduğu yöntemlere karşı gündeme getirilmiş bir zorunluluktur. Bu böyle bilinmelidir. Hiçbir şeyin ezilen yoksul halkımızın kurtuluş mücadelesinden daha anlamlı ve değerli olmadığının bilinciyle, halkımızın bilinçsizce de olsa gerillaya zarar vermemek ve gereksiz yere istenmeyecek zararlar görmemek için bu yasağa uyacağını, bu tarihler arasında bölgemizde avlanmayacağını ve bu yasağı anlayışla karşılayacağını düşünüyoruz. Bu yasağa uymayacak olanların ise faşist devletin askeri güçleri ya da ajan-işbirlikçileri olacağını ve gerilladan gerekli yanıtı alacaklarını şimdiden ilan ediyoruz.

- *Faşist Devletin, Avcılığı Halkımızın Kurtuluş Mücadelesine Karşı Kullanmasına İzin Verme! Partimizin Kararlarına Uy! Bu Kararları Herkese Duyur!*
- *Kahrolsun Emperyalizmin Uşağı Büyük Patronların ve Büyük Toprak Ağalarının Baskı-Sömürü ve Zulüm Düzeni!*
- *Yaşasın Demokratik Halk İktidarı!*
- *Yaşasın Halk Savaşı!*
- *Yaşasın Halkımızın Kurtuluşu İçin Savaşan Partimiz TKP/ML ve Önderliğindeki Halk Ordusu TİKKO!*

Eylül 1998
TKP/ML TİKKO
Karadeniz Bölge Komutanlığı

GERİLLANIN KALEMİNDEN

"ARTIK BURADA FAŞİST DEVLETİN HÜKMÜ YOK, HALK ORDUSU TİKKO VAR, HALKIN YASALARI VAR!"

Yaylacık Dağının ormanları içinde daracık bir patikada ilerliyor gerilla birliği. Vakitlerden gece.. Karanlıkları aydınlatma ereğiyle yürüyor gerilla. Her birinin yüreğinde coşku. Coşku dolu yürekler ilerliyor ormanda. Ormanlar ki gerillaya mekan.. Ormanlar ki yurdun milyonlarla ifade edilen orman köylüsünün varı yoğu... Ormanlar ki gerillaya mekandır diye faşist devlet tarafından yakılan... Ormanlar ki orman köylüsüne yasaklanırken emperyalizme ve uşaklarına peşkeş çekilen yerüstü zenginliğimiz..

Yaylacık, büyük bölümü ormanlarla kaplı Tokat'ın ormanlarla kaplı büyük bir dağı. Yaylacık Dağının doruklarında bir işletme... Halkımızın Tekmezar diye isimlendirdiği mevkide Yaylacık Orman İşletmesi... Tarih 9 Ağustos 1997. Gerilla ilerliyor gece vakti, Yaylacık Orman İşletmesi'ne doğru çıkan patikada. Kimbilir ormancıdan kaçan kaç köylünün gizli güzergahı oldu bu patika. Şimdi aynı patikada ilerliyor gerilla... TİKKO gerillaları. Ama bir farkla; ormancıdan kaçan köylünün tersine, köylüyü kovalayanın üssüne. İlerliyor gerilla Yaylacık Orman İşletmesi'ne.

Gerilla birliğinin ritmik yürüyüşüne ayak uyduruyor, ilk eylemine girecek olmanın heyecan ve coşkusunu yaşayan yeni bir savaşçının düşleri. Yürüyüşte dikkat esas, çevreye yoğunlaşmak gerekiyor ama yine de alıkoyamıyor bu düşüncelerinden kendini. Köylüler geliyor aklına. Ormanda doğmuş, ormanda büyümüş ama tek geçim kaynağı olan ormanları kendisine yasak edilmiş köylüler. Kasaba pazarında zor bela satarak geçimini sağladığı el emeği göz nuru kaşıklar için ormandan bir eşek yükü ağaç kesen ve yakalandığı ormancıya, çocuklarının boğazından çalınmış olarak hissettiği lokmayı rüşvet olarak verişini anlatıp bu düzene ağız dolusu küfür sallayan köylünün öfkesi geliyor aklına. Adı "orman kaçakçısı"na çıkarılmış yoksul orman köylüsünün önünde iki seçenek bırakılmış ormancıya yakalandığında. Ya ormancının istediği rüşveti verecek ya da neyle yakalandıysa, eşekse eşeğine, traktörse traktörüne el konulacak ve mahkeme kapılarında sürünecek.

Hırsızlık yapanın elini kesen kısasa kısas zihniyetinin ürünü olan faşist TC'nin orman kanunu, sanılmasın ki ormanları köylünün "yağma"sından korumak için çıkarılmış. Ormanlara bu kadar değer veren, Türkiye Kürdistanı'nda gerillaya mekan oluyor diye ormanları bombalayıp yakar mıydı hiç? Bir zamanlar Alplerin doğal güzellikleriyle karşılaştırılan Dersim'i çoraklaştırır mıydı ormanlarını ateşe vererek? Köylüden "korunmaya" çalışılırken emperyalistlere ve yerli uşaklarına peşkeş çekilebilir miydi hiç ormanlarımız?

Bu gidiş gidiş değildi; bu gidişe bir dur denilmeliydi. Değil mi ki bu ormanlar mekan oluyordu aydınlık bir gelecek için karanlıkları yarmaya çalışan gerillaya... Değil mi ki emperyalistlere ve uşaklarına peşkeş çekilirken yasak ediliyordu, gerillayla bir dilim ekmeğini dahi bölüşen orman köylüsüne... Tavırsız kalamazdı bu duruma gerilla. Bu sorun halkın sorunuydu, doğallığıyla halk için savaşan gerillanın da.

Parti karar almıştı. Halkımızın bu düzenden kaynaklı her türlü toplumsal sorununa karşı kendi politikalarımız şimdiden belirlenmeliydi. Faşist TC'nin yasaları karşısında halkın yasaları... Madem ki parça parça iktidarlaşılacaktı;

otorite olunduğu yerde ve otorite olunduğu oranda halkın yasaları düzenleyecekti yaşamı. Halk Ordusu TİKKO da bu yasaların yaşam bulmasının teminatı olacaktı. Şöyle diyordu Parti: "Ormanlar devletin, patronların-ağaların değil, köylünündür. Köylüler ormanı kullanmak için devletten, orman işletmelerinden izin almayacaklardır. Partimiz TKP/ML önderliğinde bir araya gelen orman köylüleri kendi aralarında birleşip örgütlenerek ormanı özgürce kullanacaklardır. Hem yakacak ihtiyaçlarını karşılayacak, hem de geçimleri için gereken kadarını satacaklardır. Kesim tarihi, kesim yerleri ve kesim miktarı Partimiz TKP/ML önderliğinde köylülerin kendi ortak örgütlenmelerinde hep birlikte belirlenecektir. Bunlar belirlenirken köylülerimizin ihtiyacı, geçimi ile ormanlarımızın korunması ve geliştirilmesi sağlanacaktır.

Orman işletmeleri, köylüye zulmeden, köylüyü azgınca sömüren, ormanı büyük patronlara peşkeş çeken kurumlardır. Orman işletmeleri Halk Ordumuz TİKKO ve köylülerimiz tarafından ortadan kaldırılacak, yakılıp yıkılacaktır. Halka zulmeden, zarar veren ve Partimizin belirlediği politikalara uymayıp faşist TC'nin bekçi köpekliğini yapanlar, kalşılarında Halk Ordumuz TİKKO'yu ve hesap soran namlularını bulacaklardır."

Partinin bu kararı ilan edilecekti, daha fazla etkili olmasını sağlayacak bir gerilla saldırısıyla. Bölge Komutanlığı'nın belirlediği hedef doğrultusunda Mıntıka Komutanlığı saldırı planını hazırlamış ve eylem öncesi, eylemi gerçekleştirecek gerilla birliğine ayrıntılı bir şekilde açıklamıştı. Hedef: Yaylacık Orman İşletmesi'ydi.

Saldırı planlamasından önce keşif birliği istihbarat çalışmasıyla görevlendirilmiş, köylülerin de yardımıyla hedef olan işletmenin ayrıntılı krokisi çıkartılmış, olası saldırı ve çekilme hatları belirlenmişti. İstihbarat gerilla açısından eylemin başarısının en önemli halkasıydı. Çünkü bütün plan bu bilgilere göre yapılacaktı. Ve planın başarıyla hayata geçirilmesi öncelikle bu bilgilerin ayrıntılı ve gerçeğe uygun olması zorunluluktu.

Çinli bir savaş ustasının "iyi komutan zaferi önce masabaşında kazanır, sonra savaşır" sözlerinde anlamını bulan planın önemini kavramıştı gerilla. Yani eylemin başarısı iyi bir planlamadan, iyi bir plan ise gerçeğe uygun bilgilerden oluşan iyi bir istihbarat çalışmasından geçiyordu.

İstihbarat sonuçlarını değerlendiren Mıntıka Komutanlığı eylem planını açıklamıştı. Önce birlik öncelikle işletmeye girip, silahları da bulunan orman muhafaza memurlarının olası karşı koyuşlarını engelleyecekler ve etkisizleştirecekler, işletmeyi denetim altına alacaklardı. Öncü birliğin bu pratiği sırasında işletme çevresinde savunma işlevi oynayacak birliğin bir kısmı, işletmenin içinde denetim sağlandıktan sonra içeri girecek, geri kalan kısmı işletmenin yanından geçen yol dahil çevreyi denetim altında tutacaktı. Çevrenin denetimi bu gerilla birliğiyle sınırlı olmayacaktı. Yaylacık Dağının hakim bir noktasında olan işletmeye çıkan yolların önemli noktaları, düşmanın duyum üzerine olan güç aktarımını engellemek üzere mayınlanacak ve pusu birlikleri tarafından denetim altına alınacaktı. Yani düşmanın gelme olasılığında düşman pusuya düşürülecekti. İşletmedeki çalışanlara propaganda yapılırken devlete ait taşınabilir durumdaki malzemelere el konularak diğerleri yakılacaktı.

Bir eylem planında en önemli nokta geri çekilmeydi. Hele ki vur-kaç taktiğini esas alan gerilla için fazlasıyla önemli. Çünkü saldırıyı planlayan gerillaydı, saldırı anını, saldırı biçimini, beklenmedik yere, beklenmedik anda, beklenmedik biçimde. Saldırma şansına sahip olarak inisiyatif gerilladaydı, saldıracak olan da gerillaydı. Ancak saldırı öncesi ve anında inisiyatifi elinde bulunduran taraf olarak gerilla için saldırı sonrası geri çekilme aşamasında, saldırıdan haberdar olabilecek düşmanın hareket tarzı önemli olacaktı. İşte o aşamada gerillanın hareket tarzı ile düşmanın hareket tarzının gerillanın inisiyatifi ile düşmanın inisiyatifinin savaşı başlayacaktı. İşte gerilla geri çekilme şekli ve yollarını düşmanın olasılık dahilindeki bütün hareket tonlarını, geliş yollarını hesaba katarak belirlemeliydi, belirlemişti de. Ayrıntılarıyla, haritalar, krokiler üzerinde tüm gerilla birliklerinin görevleri aktarılmıştı.

Ve gerilla birliği yürüyordu hedefine doğru... Vakitlerden geceydi. Tüm bunları düşünü-

yordu ilk eylemine katılacak olmanın heyecanını ve coşkusunu yaşayan yeni savaşçı.

Bir gerilla birliği bir gün önceden hedefin çevresinde konumlanmış, eylem planını değiştirmeyi zorunlu kılacak olağanüstü bir gelişmenin olup olmadığını anlamak için işletmeyi gözlüyordu. Olağanüstü bir gelişmenin olmadığı telsiz aracılığıyla iletildikten sonra ana gerilla birliği yola koyulmuştu. Ve belirlenen saldırı zamanı öncesi bu gerilla birlikleri buluşup saldırının hemen öncesi Mıntıka Komutanlığı son değerlendirmesini yapıyordu. Pusu birlikleri belirlenen noktaları tutmuş, mayınlar yerleştirilmişti. İşletmeyi basacak birlik, önceden belirlendiği gibi işletme çevresinde konumlanmıştı. İşletmeye ilk girecek ve denetim altına alacak birlik görevini yerine getirmek için komutanın talimatını bekliyordu.

Her şey tamam. Ve işte komutanın işareti... Komutan baskının başlangıç işaretini verir vermez, öncüler belirlenen noktalardan işletmeye giriş yapmak için hızla hareket ediyor. Ancak işletmenin köpekleri gerillayı tahmin edilenden daha önce fark edip havlamaya başlıyor. Köpeklerin yoğun havlayışları üzerine işletmede bulunan orman muhafaza memurları ve geçici işçilerden bazıları işletme lokali ile yatakhaneden dışarı çıkıyor ve gerillayı fark ediyorlar. Bunun üzerine ilk harekete geçen birlik belirlenen noktalardan giriş yapmak yerine komutanın ani kararıyla dikenli telleri aşarak başka noktalardan giriyorlar işletmeye. Planları hayata geçirirken bu tür beklenmeyen gelişmeler karşısında inisiyatifli olmak zorundadır gerilla. Büyük orduların planlarını hayata geçirirken beklenmeyen ani gelişmeler karşısındaki hantallığının aksine gerilla demek hareketlilik demektir; gerilla demek esneklik demektir; gerilla demek inisiyatif demektir.

İşletmenin dikenli tellerini aşan gerilla birliğinde işletmenin lokalini denetim altına almakla görevli olan gerillalar lokale giriyorlar. Lokalde bulunanlar bir taraftan korku ve paniklerini engellemek için sakinleştirilmeye çalışılırken, diğer taraftan lokaldeki orman muhafaza memurlarının, bekçilerin, geçici işçilerin üstleri aranıyor. Orman muhafaza memurları ve bekçiler üzerindeki devlete ait silahlara gerillalar tarafından el konuluyor. Bu arada işçilerin kaldığı yatakhaneden ve lokalden köpek havlamaları üzerine dışarı çıkanlardan bazıları gerillayı fark ederek sağa sola kaçışmışlardı. Bir grup gerilla da işletmenin çevresindeki ormanda gizlenmeye çalışan bu kişileri arıyordu. Gerillanın çağrılarına yanıt vermeyerek gece karanlığında ağaçların dibine sinmiş olarak bekleyen bu kişileri bir an önce açığa çıkartabilmek için hemen bir taktik buluyor gerilla. Gerilla, faşist TC askeri olduğu izlenimini yaratacak şekilde sesleniyor, ardından birer birer çıkıyor ağaçların dibine saklanmış olanlar. Bunlar da lokale alınıyor. Hayatlarında gerilla görmemiş ve gerilla hakkında kafasında sadece ve sadece faşist devletin anti-propagandalarının ürünü olarak "çoluk-çocuk demeden öldüren, eli kanlı terörist" yanılgısı olan bu kişilerin gerilladan korkmaları anlaşılabilir bir durumdur. Bu açıdan bu tür önyargıya sahip olan halkımızla ilk karşılaşma önemlidir gerilla için. Yeter ki kendisini anlatabilecek bir zemin yaratabilsin gerilla. Gerillanın yaklaşımları, amaçlarına dair anlatımlarıyla faşist devletin gerillaya dair abartılı yalanlarıyla şekillenmiş bilinçler çok çabuk karşıtına dönüşebiliyor. Öyle ki gerillaya dair anti-propagandanın boyutu ne kadar abartılıysa gerillanın çok fazla şey anlatmasına gerek yok, bir-iki görüşmede faşist devletin gerillaya dair söylediklerinin yalan olduğu açığa çıkıyor. Bir düşünsenize; "çoluk-çocuk demeden öldürür" sanılan gerillanın kendisiyle karşılaştığı anda

kendisini öldüreceğini düşünen halktan kişi, karşısında "Azrail" yerine geleceğe dair umut dolu, gülen gözleriyle, kendisinin kurtuluşu için savaştığını söyleyen halkın çocuklarını gördüğündeki şaşkın hâlini... Gerilla bu tür örneklere fazlasıyla tanık olmuştur. Nitekim bir örneği de burada yaşanacaktı.

İşletmede gerillanın denetimi sağlandıktan sonra işletme çevresinde konumlanmış gerilla birliğinden içeri girecek olan gerillalar işaretin gelmesi üzerine işletmeye giriyorlar. İşletmedeki bütün evlerden toplanan 30 kişiye varan orman muhafaza memuru, bekçi ve geçici işçilere yönelik konuşma yapılıyor. Komutan ve Siyasi Komiser tarafından yapılan konuşmalarda öncelikle faşist devletin gerillaya dair demagojilerini boşa çıkartacak nitelikte Halk Ordusu TİKKO'nun uğrunda savaştığı TKP/ML'nin amaçları anlatılırken, ardından işletmeye yönelik baskının amaçları anlatılıyor. Ve TKP/ML'nin ormanların kullanımına ilişkin politikası ilan edilerek işletmenin bundan sonra çalıştırılmayacağı, hiç kimsenin bu işletmede çalışmayacağı ifade ediliyor. Tüm bu konuşma, gerillanın işletmedeki orman muhafaza memuru ve geçici işçilere yönelik soruları ve yanıtları; yine onların gerillaya yönelik soruları ve yanıtlarıyla karşılıklı diyalog halinde sürüyor. Gerillanın yaklaşımları ve kimlerin gerilladan korkması gerekip kimlerin gerilladan korkmasına gerek olmadığına yönelik anlatımlarla faşist devletin gerillaya dair yalanlarının yarattığı, kafalardaki yanlış şekilleniş ortadan kalkıyor. Hele ki komutanın konuşma sonunda işletmenin imha edileceğini, uzaklaşmalarını söylemesi ve hiç kimsenin kişisel eşyasına dokunulmayıp sadece faşist devlete ait eşyalara el konulması, gerillanın halka zarar vermeme anlayışı olduğunun güçlü bir şekilde pekişmesine neden oluyor.

İşletme lokalinde yapılan konuşma esnasında bir grup gerilla işletmedeki tüm evleri aramadan geçiriyor. Aramalar sonucu masa telsizinden, silahlara ve önemli evraklara kadar faşist TC'ye ait el konulabilecek tüm eşyalar bir araya toplanıyor. Çalışanların kendilerine ait eşyaların olduğu evler hariç lokalinden iş araçlarına, traktörüne, trafosuna, ster adı verilen işletme içinde istiflenmiş odunlarına kadar devlete ait ne varsa kimisi gerillanın mermi ve roketlerinin hedefi olurken, kimisiyse benzinle ateşe veriliyor.

Ve gece vakti, Yaylacık Dağının doruklarından ateşler yükseliyor Tokat semalarına. Bu ateş karanlıkları aydınlatan gerillanın isyan ateşi. Bu ateşin alevlerinin karanlıkları aydınlatan kızıllığıyla daha bir muhteşem görünüyor işletme duvarlarına yazılmış gerillanın sloganları: "Yaşasın Partimiz TKP/ML ve Önderliğinde Savaşan Halk Ordusu TİKKO", "Ormanları Orman Köylüsüne Yasak edip Emperyalistlere Peşkeş Çeken Faşist Devletten Hesap Sorduk, Soracağız", "Yaşasın Halk Savaşı".

Gerilla tam 4 saat zaptediyor Yaylacık Orman İşletmesi'ni. Tokat il merkezinden duyulan silah seslerine rağmen çıkamıyor düşman Yaylacık Dağına. Ve gerilla, planladığı gibi başarıyla çekiliyor üslerine.

Eylem sonrası televizyonlarda yer veriliyor eyleme: "Teröristler Yaylacık Orman İşletmesi'ni bastı" diye. Yerel radyo ve televizyonlar daha ayrıntılı olarak geçiyorlar haberi. Haberleşme internet dönemini yaşarken; Tokat'ta hepsinden daha hızlı işleyen bir gazete var halk arasında... Fısıltı gazetesi...

"TİKKO basmış", "TİKKO orman işletmesini basmış", "TİKKO orman köylüsüne ormanı yasak eden devletin Yaylacık Orman İşletmesi'ni basmış", "bundan sonra orman köylüsü ihtiyacı ve geçimi kadar yararlanacakmış ormanlardan", "Demişler ki; her şey bitti, artık burada devlet mevlet yok. Halk Ordusu TİKKO var. Halkın yasaları var", "Hem demişler ki; biz halkımızın kurtuluşu için savaşıyoruz. Bizden halk düşmanları korksun", "Hem de işçileri zarar görmesinler diye bırakmışlar." ...

Bu sözler yayılırken köylüler arasında kulaktan kulağa... eylem öncesi var olan heyecanın yerini büsbütün, doruklara varmış coşkusu alan yeni savaşçı, tek geçim kaynağını kendisine yasak eden devlete ağız dolusu küfürler eden köylünün eylemi duyduğundaki halini düşünüyor ve köylüyle karşılaşacağı günü iple çekiyordu.

Not: Faşist devlet orman işletmesini gerillanın basmasının ardından Yaylacık dağlarının doruklarındaki işletmeyi boşaltarak Tokat il merkezinin yakınlarına taşımıştır.

HALK

ÇORUM'da
ORDU'da
AMASYA'da
TOKAT'ta

Teröristler panik i

...ların ortasına atılarak teröristler, kışın aç kalma tehlikesiyle

Örgütçüler adliyed

Samsun polisinin yakaladığı, yasa dışı örgüte mensup 17 kişinin 8'i adliyeye sevk edildi. Üç sanık tut

'i adliyeye sevk edildi

...ğınak da bulundu

...Arda AKIN 2.Sayfada

'Karadeniz'de terörist barınamaz'

...Samsun Emniyet Müdürü Ömer Sağıroğlu, PKK ve bağlı alt örgüt mensuplarının Karadeniz Bölgesi'nde barınmalarının mümkün olmadığını söyledi.

...DHKP-C, TKHO ve PKK gibi kara terör örgütleri bölgeye girmeye ve vatandaşlar üzerinde baskı kurmaya çalıştıklarında dikkati çeken Ömer Sağıroğlu, "Çok hafif, Türk vatandaşı terör konusunda tepkilere sahip oldu. 20 yıldır bizi rahatsız eden bu, hainlerin mücadelesinde halk her zaman devletimin yanında yer aldı. Bu vatandaşlığa hafif tanımlarla uğraşa teröristlerle mücadele ede...

'Karadeniz'de terörist barınamaz'

Radyoling istasyonuna bomba

TOKAT (İHA) - Tokat'ın Topçam Yaylası'nda bulunan radyoling istasyonuna saldırıda bulunan bir grup terörist binaya el bombası atarak kaçtılar. Edinilen bilgiye göre, gece saat 03.00 sularında Topçam'daki Telekom'a ait radyoling istasyonuna saldırı hazırlığında bulunan teröristlerin bu durumu binada görevli bekçiler tarafından farkedildi. Durumun güvenlik güçlerine intikal etmesiyle birlikte teröristler binaya taciz ateşi ile birlikte el bombası atıp arazi yapısı ve gecenin karanlığından faydalanarak kaçmayı başarabilar. Saldırıda binanın camları kırılırken, bir çanak anten de hasar gördü. 3 kişi olduklarından belirlenen teröristlerin yakalanması için geniş çaplı operasyon başlatıldı.

Yasa dışı ö...

Operasyonlarda güvenlik güçlerinin ele geçirdiği silah ve mühimmat

BURJUVA BASIN KENDİSİYLE ÇELİŞEDURSUN
TKP/ML İLERLEMEYE DEVAM EDİYOR!